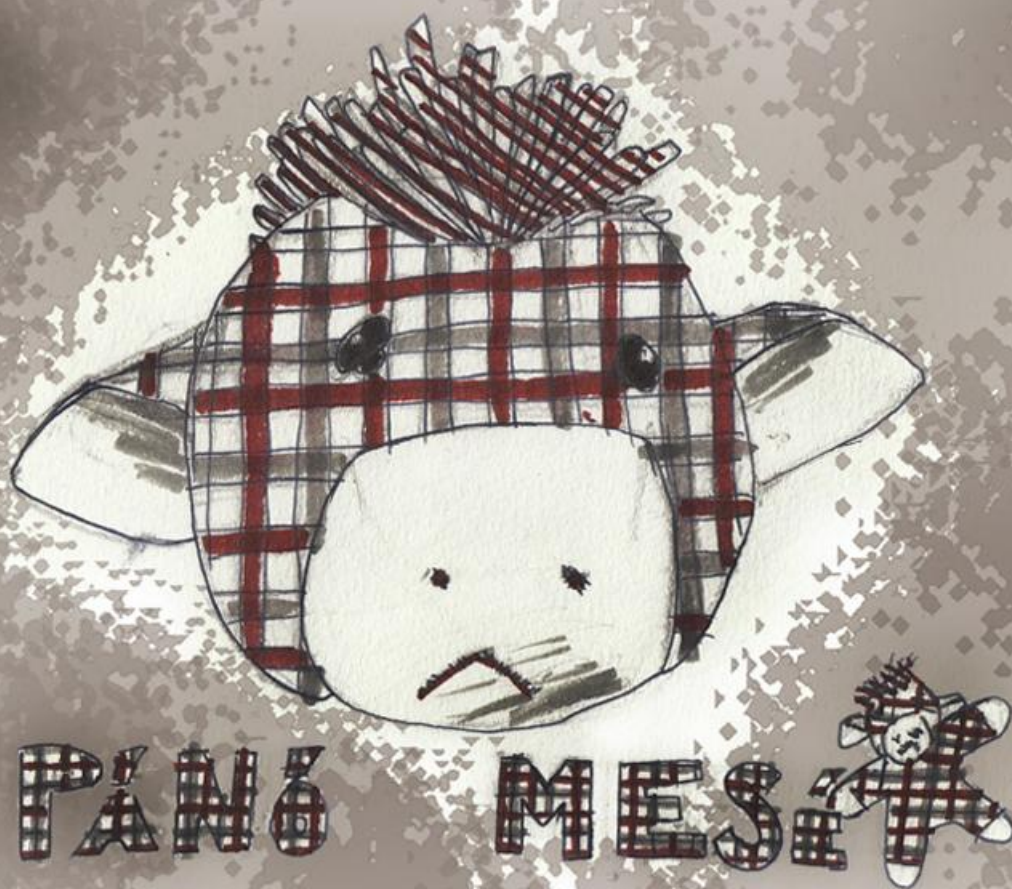

Borító

BAKTAY MIKLÓS

2. KÖTET

Baktay Miklós

Pánó mesék – 2. kötet

Puszi

Hát ez mostmár tényleg sok. Ami sok az sok és ez több a soknál. Én türelmes ember vagyok, nekem egy fát is el lehet vágni a hátamon, de amit ez a Pánó művel, az már engem is felháborít. Olyan kellemetlen helyzetbe hozott, hogy az már galiba.

Ott kezdődött az egész, hogy jött a hír: Ella mama haldoklik, ha még egyszer utoljára látni akarjuk, nosza, kerekedjünk fel. Még ma, de legkésőbb holnap.

Igyekeztem úgy intézni a dolgot, hogy holnap után induljunk. Főképpen azért, mert még sohasem láttam halottat, és nem valószínű, hogy még egyszer visszautazunk majd a kedvemért. A másik előny, hogy azt hallottam, a halottakat megborotválják, hát ez az Ella mamára nagyon is ráfért.

Ha viszont még életben találjuk, akkor biztosan meg kell pusziynom a szakállas-bajuszos arcát, sőt, ő is megpuszil engem, amitől úgy lel a hideg, hogy biztosan meghülök és belebetegedek.

Igyekeztem tehát úgy intézni a dolgot a Nagyival, hogy halasszuk az indulást.

– Egyrészt Te mondod mindig, hogy sokat hiányzom, másrészt holnap egész napra elvisz a Juci néni, amíg te rendbehozod ezt a koszlott lakást.

– A Juci néni is jön, és különben is hiányoznál. Az utolsó kenetet is feladták már szegénynek, igyekeznünk kell.

Na, ezzel a kenettel jól elintéztet, mert az ugye tabu, nincs mit beszélni róla. Egyszer a Rinci néniről vettek le kenetet. Nagy volt a sóhajtozás, hogy nehogy baj legyen. Én nem láttam semmi nyomát, kérdeztem, honnan vették le, erre kiküldtek és tovább sóhajtoztak. Pedig az még nem is az utolsó volt, tudom pozitív, hogy még mindig gyakran vesznek le róla.

Az viszont örvendetes volt, hogy a Juci néni is jön, mert akkor talán a Géza bácsi visz minket autóval. Mert amióta a fürdőkádba belerokkant az öreg

verda, azóta szó sem volt kocsikázásról. Komolyan mondom, ezt a Rinci néni intézte el.

Kiderült, hogy vonattal megyünk, de az egész pereputty ám, az egész retyerutya, még a Manci néni is.

És az még a legkisebb rossz, mert ő nem szokta erőltetni a nyálas puszit, sőt, inkább csak a Pánót simogatja meg. Viszont a Rinci néni, mindig elmar, hogy majd agyoncsókol. És ezek szerint az Ella mamát sem úszom meg. Igaz viszont, hogy a Juci néninek finom illatos a puszija és nem is nyálkáz.

Másnap a buszon már úgy utaztunk, hogy a Pánót a Nagyi szatyrába tettük, nehogy az állomásra menet megint elveszzen, amire jó esély is volt, mert én egyre jobban viszályogtam a sok nyálpuszitól. Ott dekkolt a Nagyi szatyrában, csak egy kicsit lógott ki belőle. Figyeltem, nehogy valami rosszat csináljon, de elsodortak mellőle. Nagyon aggódtam, mert éppen a májkrémes szendvicsek mellett volt a Pánó, azokat pedig csak nekem kente a Nagyi, jó sok vajjal. Mérgező is lettem, amikor egy lány nyomakodott oda az ablakhoz. A szerelmese leszállt és ő még integetett, meg puszit küldött neki.

Namost erre varrjál gombot! Itt egy szép, hosszú hajú lány, és az ablakon keresztül ad puszit! Hoppá!

Ahogy mentünk végig a vonat mellett, jól figyeltünk, hol van a rokonság, mert a Márta néni már korán kijött, mindenkinek megvette a jegyet és lefoglalt egy egész fülkét. Hát, amikor megláttuk őket az ablakban, akkor én elkértem a Nagyitól a Pánót, megpusziltam és odaintettem vele a Rinci néninek, aki maga volt az egész ablak. Erre ő is küldött puszit. A többieket érdekelni kezdte, mi történik, ők is türemkedtek az ablakhoz, a Pánó meg vitte nekik a puszikat. Amikor kész volt mindenki, akkor persze már fel kellett szállni. Annyi eszem még volt, hogy figyelmeztessem a Nagyit, fizesse ki a jegyet Márta néninek, mert ő az ilyesmit szereti rögtön elintézni, úgyhogy törekedett is egyből a Márta néni felé, aki úgy tudott visítani, mint a mozdony kanyarban. Én viszont szépen megálltam a társaság szélén. Sikerült! Le volt tudva a puszilkodás, mert az utolsó pillanatban befutott Micu bácsi is.

– Nagy volt a sor a pénztárnál – magyarázkodott.

– De hát itt a jegyed – vihogott Márta néni, úgy, hogy elindult tőle a vonat.

– Tényleg – kapott a fejéhez Micu bácsi, – azt sem tudom, hogy áll a fejem. Reggel aggasztó híreket kaptam.

Persze most nem lett vihogás, hanem nagy sóhajtozás. Olyan, aminek a végén az én fejemet kezdik simogatni, hogy szegény gyerek. Szerencsére azonban megállt a vonat és felszállt Juci néni. Már az ablakból integettem neki.

– Hát ez a gyerek meg miért áll itt olyan elárvultan? – kérdezte számonkérően.

Roszul tette, mert ezzel furdalta a lelkeket és azok meg védekezésül elmondták, hogy én nem is adok puszit, csak azzal a csacsival küldök. Bezzeg a Juci néni, az számolatlanul kapja a puszikat.

– Ideje lenne már valami nagyobb gyerekhez illő játék! – sivította Márta néni. – Buta már az a csacsi tehozzád.

Hát így kikaptam én amiatt az átok Pánó miatt. Komolyan mondom, tisztára el akartam bőgni magam.

Juci néni gyorsan az ölébe kapott, és pusmogni kezdtünk.

– Ezt ügyesen csináltad! – mondta. – De azt tudod, hogy az Ella mamát rendszeren meg kell puszilni. A Pánó szemtelenség lenne.

– Viszont a kórházba tényleg nem fogják beengedni a gyereket, azt tudom pozitív, úgyhogy kénytelen lesz a csacsiját küldeni – mondta Márta néni.

Hát most kivételesen nem bántam, hogy kihallgatta a mi pusmogásunkat, mert szerintem ez világi jó dolog. Majd a Pánót jól megpuszilgatja a bekent, szakállas Ella mama.

– Nyugi, én majd elintézem – csámcsogott a Rinci néni.

Hát persze, hogy az én májkrémes szendvicsemet falta és még ki is tolt velem.

– Azt meg kell hagyni, tényleg nem mehetne be, de nekem osztálytársam volt a főorvos – csámcsogott tovább.

Rájöttem, azért mondogatja mindig, hogy azt meg kell hagyni, mert ő aztán sohasem hagy meg semmit.

Az állomáson már Éva néni várt minket. Fekete szalagot osztogatott, mindenki feltette a hajtókéjára. Persze a Pánó nem kapott.

– Azért elbúcsúzhattok tőle. Már meg van terítve.

– Megmosdatták, szépen felöltöztették, gyertyát gyújtottak – súgta magyarázólag Juci néni.

– Meg is borotválták? – kérdeztem, bár már elhatároztam, hogy megnézem.

– Nem hiszem. Ilyenkor felkötik az állát – mondta Juci néni.

– Nem baj, szeretnék elbúcsúzni tőle.

– Arról szó sem lehet – vágott közbe a Rinci néni. – Milyen jó, hogy itt a te Pánód, majd őt felvisszük, hogy elbúcsúzzon helyetted.

Úgy is lett. Hát ez a Pánó elintézte, hogy lásson igazi halottat. És persze nem mesélt egy szót sem. Ahogy senki. Még a Juci néni sem.

Csak nagy sóhajtozás volt hazafelé a vonatban.

– Na, ki lesz a következő? – nézett körül a Márta néni, miután leszállt Juci néni.

– Azt csak a Jóisten tudja – válaszolta a Nagyi.

Hát engem nem érdekel. Az biztos, hogy őhózzá nem viszem a Pánót, hanem majd én jól megnézem magamnak.

Otthon jól kifaggattam a Nagyit, hogy akkor a Pánó hogyan búcsúzott el a nevemben. Ki vette elő a szatyorból, mit csinált vele, hova tartotta az Ella mamának, de a Nagyi csak olyasmiket válaszolt, hogy:

– Hát, ahogy illik.

– Szépen rendesen.

– Hát amilyenek a halottak.

Akkor aztán rákérdeztem, hogy látta-e a Pánó az Ella mamát, de arra ő azt válaszolta, hogy a Pánó egy játék, nem lát.

Erre azt kérdeztem, ha egy igazi csacsi lenne, akkor látta-e volna.

– Látta volna-e – volt a válasz.

– Láta volna-e?

– Egen.

Na, ez meg azt jelenti, hogy igazából nem, de többet nem beszélünk róla.

A Pánót viszont éjszakára bezártam egy dobozba egy csontvázsal. Hadd cidrizzen!

Pánó kikap

Szóval, amikor a Nagyi azt mondja, hogy egen, az olyan, hogy tudja, hogy tudom, hogy nem.

Na ennek a pánóságnak persze éppen a Pánó a mestere. Azt onnan tudom, hogy kaptam én a Géza bácsitól egy játékot, meg is tanított rá, de a Nagyi sehogyse akarta megérteni. Pedig egyszerű, mert kis lyukacskák vannak a táblán, azokba kell beledugdosni a golyókat. Ha négy golyó kerül egy sorba, akkor nyertem. De nem csak felfelé, hanem oldalt, meg srégen, meg keresztbe is. Mert a golyók alja mindig pálcikás, a teteje meg lyukas, és egymás lyukacskáiba is lehet dugni őket, nemcsak a tábla lyukaiba.

Persze, az a bamba Pánó mindig azt akarja, hogy felfelé legyen meg a négy. Hát én meg persze átülök hozzá, segíteni. Ő meg csak csökönyös, rakja tovább egymás tetejére.

Mulatok rajta, és amikor már hármat összegyűjtött, hát rárakom a negyediket sajátomból. Közben, ha akarnám én is gyűjthetnék hármat egy másik lyukon, de én nem akarok olyan ostobán játszani mint a Pánó, ezért finyesesen ide is, oda is rakok golyót.

Na, erre az a csökönyös Pánó elkezd a mellette lévő lyukra rakosgatni a golyókat. Három után arra is tettem egy golyót.

Közben én persze kirakhattam volna felfelé, oldalt, srégen vagy éppen keresztbe is négy golyót és nyerhettem volna, de az nem igazi győzelem.

Na, erre az a csökönyös Pánó elkezdte a következő lyukat, csakhogy akkor már nekem is figyelniem kellett, mert ha még a következő lyukra is rátesz egyet, akkor kijön neki a négyes sor a padlón. Ezért aztán amíg ő csökönyösen rakta egyik lyukra, hát én meg a másikkra. És nem vettem észre, hogy felrakta a negyediket is.

Nyert. A sakkban ezt hívják susztermattnak. Nem lehet valami nagy kunszt, mert a Nagyfi mindig azt mondogatja, csak annyira tud sakkozni, hogy tudja mi a susztermatt.

Hát a Pánó meg ennyire ravasz. Butának tettei magát és legyőz.

Azt viszont mégsem tehetem meg, hogy amíg ő csökönyösködik, addig én simán megverjem. Az nem lenne sportszerű.

Ha viszont segítek neki, akkor én már tudom, hogy mit is akarnék fineszeskedni és akkor persze úgy segítenék neki, hogy tudnám, hogy tudom, hogy tudom, és akkor ő az én segítségével mégis csak jobban tudja, hogy én tudom, hogy tudom.

Olyan ez, mint amikor a Géza bácsit lebirkózom. Tudja, hogy tudom, hogy igazából nem tudnám lebirkózni. Ha viszont a Juci nénivel birkózom, akkor nem tudom, hogy igazából nem tudnám-e lebirkózni. De ebbe tisztára beletörök az agyam, ezt nyugodt szívvel mondhatom.

Máskülönben a Géza bácsi nagyon trükkös bácsi, azt meg kell hagyni. Olyanokat szokott kérdezni, hogy:

– Az okosak között a legszebb lehet-e butább annál, aki a szépek között a legokosabb?

Hát, amikor ilyeneket kérdez, akkor a Juci néni rá szokott szólni, hogy ne kínozza azt a gyereket ilyen butaságokkal.

Erre a Géza bácsi azt válaszolja, hogy ez csak intelligencia.

– Ha frona nagyobb mint a nafro, és a nafro kisebb mint a rafno, akkor a rafno lehet-e nagyobb a fronánál?

– Kinek a micsodája? – értetlenkedik ilyenkor Juci néni.

Olyankor aztán odaint engem a Géza bácsi.

– Na nézzük: ha a Magdi lenne a frona, te a nafro, akkor ugye a frona lenne a nagyobb.

– Sokkal.

– Ha a rafno a Márta néni, akinél ugye te nafro létedre ugyancsak kisebb vagy, akkor a Márta néni lehet-e kisebb a Rinci néninél?

– Hát persze.

– Ha viszont ő a rafno, akkor lehet-e kisebb a fronánál?

– Naná.

– Látja, Judit, milyen logikája van ennek a gyerekeknek.

– Most én is kérdezhetek egyet? – használtam ki Juci néni pillanatnyi hallgatását.

– Tiszta sor!

– Ha én le tudom birkózni a Géza bácsit, a Juci néni meg engem, akkor a Juci néni le tudja-e birkózni a Géza bácsit.

Lett nagy nevetés, meg pirulás, mert ők ugye ha birkóznak, az szexelésnek számít, de az mégis furcsa, hogy egy lány le tudjon birkózni egy nagy fiút.

– Hol az a Pánó? – kérdezte Juci néni.

– Miért?

Mert ilyen rosszaságokat ő szokott kitalálni. Hozd csak ide, hadd fenekeljem ki.

Hát így végre egyszer kikapott az a rossz Pánó, mert a Géza bácsi is megtépte a varkocsát, én meg a szemét csavartam meg.

Állampolgári bejelentés

Azt jeges hidegvér nyugalommal kijelenthetem, hogy ezen a Pánón semmit sem javított a kikapás, éppenhogy sőt, mert ha lehet, ettől teljesen megáltalkodott és napról napra nehezebb vele, mert olyasmiket is megtesz, amiket régen sohasem. És azt azért már én sem tűrhetem, hogy megvakult haragjában az egész családot veszélybe sodorja.

Például már golyógurításban is hazudik. Háromszor gurítottam el a lába közé a zöld színjátszós golyómat azzal a kérdéssel, hogy elvisz-e engem a Géza bácsi igaziból autózni. Mindig nemmel golyózott ki engem. No, erre másképpen kérdeztem, hátha csak nem érti.

– Most akkor azt mondd meg te Pánó, hogy mikor autózhatok úgy, hogy a Géza bácsi mellett ülök elöl. Egy nap egy gurítás.

Na, erre teljesen csökönyös lett a Pánó, mert képtelenség volt átgurítani a golyót. A Nagyi már jócskán szölongatott vacsorához, amikor eszembe jutott egy másik mód:

– Na jó, nem szereted a zöld golyót, akkor a sárgával gurítok, pedig nagyon jól tudod, hogy azt meg én nem szeretem. Azzal viszont úgy csináljuk, hogy első gurítás holnap reggel, második délben, harmadik este, negyedik holnapután reggel...

Hát ez sem sikerült. Bejött a Nagyi és kiráncigált vacsorázni.

– Már tisztára sötét van itt. Mit pizspogysz annyit?

– Csak rendet akartam rakni, mert össze-vissza gurulnak a golyóim.

Ez szerintem nem füllentés, mert én tényleg szeretnék rendet ebben az autózás-dologban, csak össze-vissza gurulnak a golyóim a rossz Pánó miatt.

– Ha rendesen megeszed a borsólevest, mondok egy jó hírt.

Hát persze, hogy frissen fűgén kikanalaztam a levest, most minek pizspogjak vele.

– Kész! – tettem le a kanalat és diadalmasan Pánóra néztem. Meg voltam róla győződve, hogy Géza bácsi telefonált és holnap elvisz autózni.

– Elmegyünk nyaralni! – mondta diadalmasan Nagyi.

– Hová?

– Gárdonyba.

Ha meg is rezzent az arcom, akkor is csak egy fuvallatnyit, mert én már tudom mindenben a jót látni, úgyhogy még reménykedtem:

– Vonattal megyünk.

– Hát persze.

Az a sötét lelkű Pánó jól elintézte, hogy ne autózhassak. Pedig a Géza bácsi mennyit járt oda felügyelni a vizeseket!

– Nagyon jó lesz – mondtam.

– Hát lesz egy kis dolog, érik a meggy, a vizesek is nagy ramazurit hagytak, viszont már nem az esővízben kell mosdani – sóhajtott Nagyi, de már egy kicsit ő is pityergett. – Valahogy majd csak megsegít minket a Jóisten.

– Hát persze! – vigasztalgattam, mert nagyon el volt szegény keseredve attól, hogy egész nap takarít és befőz, és egyszer se mehetünk le a tóhoz.

– Majd segítesz kicsit és akkor minden nap lejutunk egy kicsit fürödni.

– Jó – mondtam, mert hát mit mondjak arra, hogy most már nekem is a Rinci néni meggyét kell puttyogatnom.

Gyorsan fogat mostam és mentem az ágyba, mert tudtam, hogy nagy sóhajtozás jön. A Pánónak viszont elsutyorogtam a megoldást:

– Hamarosan elég nagy leszek, akkor meg bírom majd inni a sört és akkor hat kupakkal majd nyerünk vitorlás utat.

A Pánó persze csak hallgatott, mert olyasmiken törte a fejét, hogy ha elég nagy leszek, akkor már a Timit viszem vitorlás útra, addig is a Juci nénit, szegény Nagyi meg még csónakba se mer ülni.

– Na jó, akkor autóversenyző bajnok leszek. A Nagyi meg jöhet mindenhová és világot lát.

A Pánó persze tudvalevőleg minden jónak az elrontója, mert azonnal arra gondolt, hogy az autóversenyzők anyukái folyton aggódnak. Hát még akkor a nagymamák.

Úgyhogy hát megint úgy lukadtam ki, hogy rendesen gyakorlok, készülök és nincs más hátra, csodacsatár gólzsák leszek, cselezőgép. De ezt inkább nem mondtam meg a Pánónak, mert akkor ezt is kigolyózza. Egyáltalán, unom már a sóhajtozó pánását. Én a gondját viselem, beszélgetek, játszok vele, nevelgetem. És mi a hála? Ha megjelenik bárki más, hát azzal kedves a Pánó, meg aranyos. A Juci néni mindjárt mondja, hogy nézd csak, milyen vidám ma a csacsid, a Géza bácsi is megsimogatja a fejét, hogy itt ez a kis kópé, még a Timi is megpuszilta, ahogy ráhajolt teljesen eltűnt a hosszú haja alatt.

És Gárdonyban van is lehetőség gyakorolnom a rúgásokat, mert a gyep végében ott a Hódiék betonkerítése. Azt mondta a Rinci néni, azt döngethetem kedvemre, mert tiszta pofátlanság egy ilyen magas mostrumot felhúzatni csak azért, mert egyszer kinevettük a Hódinát, amikor slaggal most az ura. És még perre is vinné a dolgot, ha nem saját ügye lenne, de annyira unja már a tyúkpörököt, hogy inkább szabad a gazda, ami rosszaság csak eszébe jut a Pánónak, azt mind csinálhatja.

Azt meg kell hagyni, a Rinci néninek halvány foggalma sincs arról, hogy milyen rossz ez a Pánó. Mert azt tuttira le merem fogadni, hogy a Pánó majd jól összebarátkozik a Hódi szomszédal a parton, ahol nem is tudjuk, hogy ki kicsoda, csak azt, hogy kövér és idétlen fürdőruhája van. Aztán amikor szépen ballagunk haza, hát kiderül, hogy milyen egyfelé megyünk, nocsak, jé, tessék. Vagy átbecskázik a kerítésen, mint a Patyiékhoz, hogy úgy kelljen visszakuncsorogni, azt kelljen mondani a Nagyinak, hogy legalább a gyerekek maradjanak ki ebből az ostoba vizályból.

Na, azt is meg kell hagyni, hogy gyep alig maradt. A legközepén futott a vizesárok. Mellette hatalmas föld, sőt, homokkupac, mert a sárga földig ásták ki, úgyhogy pompás várat építhettem, meg felvonóhidat is bakácsoltam deszkából, a kötelét a meggyfára kötöttem. Még egy kicsit sajnáltam is, hogy megjött Géza bácsi, mert betemetni jött. Pedig én még kutattam volna római

cserepek, kincsek és koponyacsontok után. Másfelől persze örültem, hogy megjött végre Géza bácsi, és volt valaki, aki megrohmozta a váramat, de én visszavertem, az orra előtt felhúztam a hidat és meggybomba záport zúdíthattam rá. Olyan erős melleszőre van a Géza bácsinak, hogy egy fél kosárnyi meggy ragadt bele. Kénytelen volt megadni magát. Fehér zászlóként egy papírszalvétát lobogtatott, de én azt nem fogadtam el szabályos zászlónak, tovább lődöztem. Erre hátulról került, s kerítés tövében osont, de én persze ott sem kíméltem.

Nagy csúnya ordibálás lett a vége, mert néhány meggy átrepült a Hódiékhoz.

– Bocsánat! – szólt fennhangon Géza bácsi.

– Elnézést – kiabáltam én is, de csak egyszer, mert a válasz megdöbbsentett.

– Látod, az ilyen bunkóknak még ez a kerítés is alacsony.

– Na, erre varrjál gombot! – vigyorgott Géza bácsi.

Ő az egyik végéről kezdte temetni az árkot, én a másikról. Hát őszintén szólva nem középen találkoztunk.

– Kész! Rikkantott Géza bácsi. Megérdemlünk egy jó pohár friss vizet. Azután átugrunk Velencére.

Amíg a vizet kortyolgattuk az árnyékban, hát egyfolytában azt mesélte Géza bácsi a Nagynak, de főleg a Pánónak, hogy én milyen ügyes legény vagyok és együtt milyen hamar betemettük az árkot. Majd ha megint meggy vagon rakni, akkor elvisz társnak.

És akkor odaülhettem előre, őmellé. Elmentünk a sarokig és megállt.

– Na, Velencében vagyunk. Igaz, Pánó?

– Az igaz, hogy eljöttünk a tábla mellett, de azt hittem, autózunk egy kicsit.

– Jó. Gyere csak!

És az ölébe ültetett! És elengedte a kormányt, hogy csak én vezethesek. Húha! Szűk volt ott a hely, ezért csak gondolatban jártam a pingvin örömtáncomat rozmárhempérgéssel és fókakaffogással.

– Na figyelem, indulunk! Tiszta sor.

Hát erre elkezdett tünedezni az utca, összefolytak a fák, azt sem tudtam, merre van fent és lent. Mintha a kettős látásom tért volna vissza, mintha éppen esnék le a fáról, úgy megkergültem. Mintha hátrafelé mennénk!

És tényleg, Géza bácsi rükvecebe kapcsolt. Persze csak néhány métert mentünk, aztán megálltunk.

– A Pánó volt – mutatott a Pánóra, aki nagy féltékenyen kuporgott a másik ülésen.

Na, erre és meg hasra tettem a Pánót, hadd egye a frász. Tiszta sor.

– Előre – rikkantott Géza bácsi.

És megint átmentünk Velencére. Aztán visszatolattunk és megint előre. Most már aztán kacagtunk mind a ketten.

Persze Géza bácsi figyelte a tükröt és egyszer csak megszólalt:

– Odanézz!

Láttam ám, hogy a Hódiéktól kanyarodik ki egy nagy ezüstös autó. Megálltunk, menjen csak el mellettünk, de abban a pillanatban, amikor mellénk értek, hát én felkaptam a Pánót és odadugtam az ablakhoz. Géza bácsi pedig tolatni kezdett. Amennyire láttam, hát nagyon bamba ábrázatot vágta. Főleg a nő, aki olyan vékony volt, mint a piszkafa.

– Botsáska! – nevetett Géza bácsi. – Most már értem, hogy miért olyan féltékenyek egymásra a Magduskával.

Ezen azt értette, hogy a Rinci néni kövér és sovány akar lenne, a Hódi néni pedig sovány és hízni szeretne.

Még egy párszor átmentünk Velencére, azután kijött a Nagyi, hogy gyerünk, induljunk a Rinci néni elé az állomásra. Akkor én szépen szabályosan a helyemre ültem, és csak gondolatban tekertem a kormányt.

– Te jó ég! Mi van veled? – sopánkodott a Nagyi. – Teljesen ki vagy melegedve, vörös vagy és csurog rólad a víz.

Hát erre én elmeséltem, hogyan hajtottunk át Velencére, meg vissza. A Nagyi nem tudta, mérges legyen vagy nevensen, de szerencsére megjött a Rinci néni, betüremkedett előre és jót nevetett a mi autózásunkon. Igaz, előtte

megkérdezte, be van-e temetve már az árok. Akkor aztán Géza bácsi elmondta, hogy mennyit segítettem és megérdemeltem egy kis autózást.

Na, akkor meg azért pukkant ki belőlem a nevetés, mert rájöttem, hogy a Rinci néni a Pánón ül.

– Tetszik emlékezni Géza bácsi, hogy miért indultunk el először hátra?

Géza bácsi egy kicsit gondolkodott, aztán oda nézett, ahol a Pánó volt, aztán ő is nevetett, hogy a könnyei potyogtak. Le is kellett lassítania.

Éppenhogy felfalta a Rinci néni az aranygaluskát az összes sodóval, alig szemelte meg a betemetett vizesárkot, még ki sem szörnyülködte magát a váramon, máris ott álltak a ház előtt már a rendőrök. Teljesen fel voltak díszítve, az övükön körben mindenféle fityegett: pisztoly, gázos spré, bilincs. Szegedi urat keresték.

– Ügyvéd vagyok, Szegedi úr az ügyfelem. Mi a tényállás?

Ebből először azt tudtam meg, hogy a Géza bácsi Szegedi úr. Másodszor meg azt, hogy a Hódiék jelentettek be minket, mert én vezettem. Ezt a Nagyi mondta, mert ők olyasmit hablatyoltak, hogy lakossági bejelentés miatt ők kiskorú veszélyessége miatt fogasítanak intézkedést.

A Géza bácsi se értette. Na, a Rinci néni viszont olyan finesztes, hogy azt kérdezte, hol történt a rosszaság. Velencén, vagy Gárdonyban? Mert a rendőrök gárdonyiak voltak. Abból, ahogy toporogtak ott a Rinci néni előtt, hát azt láttuk, hogy inkább úgy vélik, mégis Velencén volt a dolog, mert akkor ugye nem az ő illetékességük, kínlódjanak a velenceiek a Rinci nénivel.

Meg aztán arra is rákérdezett a Rinci néni, hogy tudják-e, hogy a lakossági bejelentő perben-haragban álló szomszéd. És nem is biztos, hogy objektív, mert ki is találhatta az egészet.

Erre viszont a rendőrök azt mondták, hogy éppenhogy jóindulatúlag figyelmeztetni akartak minket azok a lakossági állampolgárok, de a száguldozó kiskorú megáltalkodottságában csúfságokat gúnyolt mutogatva, és arra a csúfságra jól illik is a leírás, ami a gépjármű vezető melletti ülésén lapul. Mert az egyikük meglátta a Pánót a Rinci néni helyén, na az egyik azt mondta,

ez is szerepel a bejelentésben, mert hogy a kiskorú ezzel sértegette a bejelentő polgárokat.

Akkor aztán a Rinci néni megint nagyot sokat beszélt, azt magyarázta, hogy az egész nem életszerű, mert ha én egyszer száguldozok, akkor hogyan tudok még csúfságot is mutogatni, amikor olyan ez az út, hogy még az autóversenyző világbajnok is csak lassan tudna döcögni rajta.

De azért mégis fizetni kellett a Géza bácsinak, igaz, nem sokat. Azért mert piszkos volt a rendszáma. Hiába szaladt a Nagyi a felmosóronggyal, a rendőrök azt mondták, ezzel tudják lezárni az elintézkedést.

A Rinci néni szerint simán megúszta, mert elzárás is lehetett volna a dologból. Az pedig azt jelenti, hogy börtönbe vetették volna Géza bácsit. A Pánó miatt!

Ebből látszik, milyen megvakultan féltékeny és megáltalkodott ez a Pánó. Hiába ült rá a Rinci néni, abból se tanult. Szerencsére én jól figyelek, és emlékeztem a Rikki papagáj kalickájára, amiből tavaly kiengedtem hadd sétarepüljön egy kicsit, de azóta se jött vissza. Na, ez alkalmas a Pánó elzárására. Ebben ücsörgött mindenki nagy multságára egészen estig. Akkor aztán Hazament a Géza bácsi meg a Rinci néni, én meg kizártam a Pánót, hogy majd mesélhessek neki, milyen jó volt száguldozni.

Pukkanjon meg a sárga irigységtől!

Főben járó bűn

Most már aztán elég, mert ez minden határon túlmegy. Ez már nem csak rosszság, ez már romlottság. Ez a Pánó éppen olyan, mint az Ella mama csokijai, amiket mind ki kellett dobni, mert megpimpósultak. Tele volt neki egy egész fiók, és mégse adott egy darabot se, amikor egyszer meglátogattuk a Nagyival. És most még azt is kihasználja, hogy halottakról nem szabad rosszat mondani, hanem vagy jót, vagy semmit. Még az a szerencse, hogy a Pánó nem halott, mert különben még ezt is kiravaszkodná magának.

Szóval, aki legalább három főbűnben van benne, az már romlott. Ezt mondta a Nagy, de amikor mondtam, hogy a Rinci néni falánk, kapzsi és irigy, akkor a Nagy azt mondta, nem is irigy. Pedig szerintem, aki kapzsi az irigy is, mert ugye hát mástól akarja megszerezni, tehát elirigyli. Vannak viszont még főbűnök, csak azokról a Nagy nem hajlandó beszélni. Kérdeztem például, hogy ki parázna, erre azt mondta, ahhoz én még kicsi vagyok. Mintha az irigységhez és falánksághoz olyan nagynak kellene lenni.

A Juci néni is kérdeztem, hogy a Rinci néni parázna-e. Azt mondta, szerinte túl kövér hozzá. Szóval csak azok paráznak, akik nem nagyon falánkok. Ahogy az irigység vonzódik a kapzsisághoz, úgy taszítódik a falánkság a parázáshoz. Ezért olyan ritka, aki mind az egész hétfőt el tudja bűnözni.

Viszont szerintem az is főbűn, hogy valaki teljesen jó bútort szétver és eléget, úgyhogy a Rinci néni is romlott, mint a Pánó.

A Nagy mamalaszása is hibás persze, mert ha azt mondja a Micu bácsinak, hogy igenis, neki kellene az Ella mama szép bútorai, akkor nincs az egész pánóság. Csakhogy a Nagy persze hogy azt mondta, hogy nekünk van rendes bútorunk, igaz, az Ella mamáé szebb, de hát még a miénket is bűn kidobni, megvenni meg senki sem fogja, mert tucátáru. Tényleg az, mert a Rinci néninek dettókopír ugyanolyan bútor van Gárdonyban. De ő persze

elkérte az Ella mama bútorát, és el is hozatta a Géza bácsival, mert annyit csak megethet azért, hogy megmentette a börtöntől.

Igaz, Géza bácsi azt mondta, szerinte a Pánó csinálta a galibát, de a Rinci néni azt válaszolta:

– Ne fogja már maga is arra a szegény Csacsira a stikklijeit.

Ez nagyon gonosz mondás volt, mert ezek szerint én a Pánóra fogom a stikklijeimet, ami azt is jelenti, hogy a Rinci néni és a Pánó egy húron penderülnek.

A Géza bácsi csak nevetett, és mondta, én is elmehetek az Ella mama bútoraiért, meg a Nagyi is, aztán néhány napig megint Gárdonyban maradhatunk.

Persze a Micu bácsi rossz kulcsot adott, így aztán el kellett menni a lakatosért, hogy engedjen be, de az meg igazolványt kért, úgyhogy végül is Géza bácsi befeszítette az ajtó és hívott egy másik lakatost, aki már csak pénzt kért azért, hogy megjavítsa a zárat. A Géza bácsi meg nevetett, hogy ez most betörés, amiért megint börtönbe dutyizhatják, hacsak a Rinci néni ki nem menti, de persze kiment, csak majd megint kér valamit, amiért megint börtönbe akarják majd csukni. Úgyhogy szegény Géza bácsi meg is kérdezte a Nagyit, van-e itt börtön, mert akkor ő mindjárt be is ül, akkor nem kell ilyen nehéz komódot meg székeket cipelni, felkínlódni őket a verda tetejére, hogy megint belerokkanjon a nyomorult, mint a fürdőkádba.

Végül csak eldöcögtünk Gárdonyba, ahol aztán szerintem csúfság történt, mert a Rinci néni arra utasította a Géza bácsit, hogy hordja ki a régi bútort és hordja be helyette az Ella mama még régebbijét. És ott az udvaron szét kellett szedni azt a bútort ami még teljesen jó volt, olyan, mint a miénk otthon és tüzet raktunk belőle és azon sütöttünk szalonnát, amit a Rinci néni csámcsogva evett hagymával, meg pálinkával. Nagyon sajnáltam is szegény Géza bácsit, amikor betüremkedett mellé az autóba, mert ha egészen nem is volt romlott a Rinci néni, de bűdösnek teljesen komplett az volt külön füstösség miatt is.

Na, azon az éjszakán a Nagyit meg engem úgy összecsíptek a szúnyogok, mint a Pánót a vörös hangyák. Azért, mert az Ella mama régi bútorából olyan bűdösség jött, amit nem lehetett kibírni csukott ajtónál, szúnyoghálót pedig csak az ablakokra tett a Géza bácsi. És én azt is gondoltam, hogy ez a halott Ella mama hullaszaga, ami már majdnem kísértet, csak nem mertem a Nagyinak mondani, nehogy még jobban féljen. Mert én tudom, hogy nincsenek kísértetek, a bútort nem ők recsegtették, de akkor miért van az, hogy a másik bútor nem recsegett, hacsak nem azért, mert mégis csak az Ella mama kaparászott és kereste a pimpós csokijait. Keresse csak, de nekem ne adjon szakállas nyálas kenetes pusztit, úgymint nagyon figyeltem minden reccsenésnél. Bezzeg a Pánó maradt a párna és a takaró alatt, őt is nekem kellett éberem őriznem.

Reggel még a kakaómat sem ittam meg, hanem én is cipeltem kifelé az elátkozott kísértet bűzbútort. Kítettük a gyepre a székeket, azután egyenként kihúzgáltuk a fiókokat a komódból, hogy ne legyen nagyon nehéz, de így is alig bírtuk ketten kihurcibálni. Az volt a főbűzben vétkes. Szépen a nap felé fordítottuk, hadd süsse ki belőle a dohogást. Persze beletettem azt a rossz Pánót is, aki nem mutatta, de egész éjszaka úgy félt, hogy meg sem mert moccanni a takaró és a párna alatt.

– Na gyere csak kiskomám, szívd a bűzt.

– Inkább ne, mert átveszi a dohszagot! – szólt rám a Nagyi.

Ebben nagy igazsága volt, mert a Pánó szörnyű bosszút tudott állni mindenért, még megbűdösödni is képes volt a romlottsága miatt. Halászhattam kifelé abból a bűdös szekrényből.

– Ha már úgymint ott kotorászol, akkor töröld ki, adok vizes rongyot! – mondta a Nagyi, és akkor a Pánó már vitt is a kísértésbe.

Mert a hátára fordítottuk a szekrényt, hogy jobban hozzá lehessen félni és akkor belemásztam. Még az orromat sem tudtam befogni. Csak a szememet hunytam be, mert úgymint elég sötét volt. Hát, ahogy ott csuruszkolom a szekrényt belülről, nosza. Valami dudoron ugrott meg a rongy. Nézem, mi az, és valami zacskó volt odaragasztva olyan tapragacccsal, amivel

be szokta kötni a Nagyi a horzsolásaimat, vágásaimat, meg a többi harci sebesülést. Hát ez is olyan mocskos volt, mintha már reggel óta a térdemen lett volna. Lehúzgáltam, bár egy kicsit tartottam tőle, hogy valami hulla foltot takar az is, szóval erősen undorodtam, de leszedtem.

Mondja még valaki, hogy a pénznek nincs szaga!

Mert a zacskó tele volt pénzzel, csak úgy bűzlött. Amerikai pénzzel, a Nagyi ítélete szerint, de az nem baj, mert nagyon sokat ér. Szóval a mi kincünk nem arany és csillogó, hanem zöld és bűdös, de attól még vagyon. Csak mi haszna vagyon?

– Ez nem minket illet – mondta a Nagyi, amikor én eljártam a pingvin örömtáncomat rozmárhempergéssel és fókakaffogással.

– Hanem szerinted ki az illető? – kérdeztem, de egyáltalán nem indiánosan, mert inkább csak sírtam.

– A Rinci nénié a bútor.

– Szóval ő főbűnöz, meg pazarol, jó bútort éget el, és akkor még vagyont is kapjon?

– Akkor a Micu bácsinak jár.

– De ő nekünk is adhatta volna az egészset.

– Egen.

Na, ez rosszat jelentett. Amilyen mamalasz ez a Nagyi, képes odaadni a kincset, amit olyan sokat kerestem. Fogtam hát a sötétkék golyómat és megkérdeztem a Pánót. Hát még ő is háromszor háromból csak egyszer mondta, hogy nem, de azt is csak pánóságból, különben világosan megmondta, hogy igen, tartsuk meg azt a bűdös pénzt.

– Szóval megtartjuk? – Kérdeztem a Nagyit, de ő csak a fejét rázta és csuruszkolta tovább a szék bűdös lábát.

Mivel nekem már úgyis csak sírni volt kedvem, hát teletömtem a zsebemet mazsolával, hogy akár hetekig is kibírjam, és felmáztam a diófára a gunyeszomba.

Persze a Pánó hamar megunt. Éppolyan elvetemült, mint a gunyesz két deszkája, amit ugyan jól felkötöttünk Géza bácsival, de közben eső esett, nap

sütött. Viszont több deszka nem volt, úgyhogy eléggé soványka gunyesz volt ez több heti gubbasztásra. A Pánó például azonnal megpróbált leesni, mert benne semmi kitartás sincs, mindig azt akarja, amihez éppen kedve van és ami kötelesség, az elől meg menekül. Viszont a kedves barátait, a hangyákat meg jól ráhozta. Igaz, voltak jópofa lakói is a gunyesznek, mint például a hernyó, aki néha megállt és faágnak tettette magát. A deszka közepén. Mondtam neki, inkább rozsdás szöget játsszon, mert változott a program. De ő csak csinálta, nem figyelt rám. Adtam neki mazsolát, de azt otthagya a hangyáknak.

Szerencsére hamarosan jött a Nagyi.

- Gyere, kész a kakaód.
- Nem.
- Hidd el, a becsület többet ér a pénznél.
- Akkor add meg a rollerom árát.

Merthogy akkor kölcsönkérte, amikor az autósból kidumálta a Rinci néni, azóta sem tudta megadni. Igaz, én sem tudtam, mit vegyünk rajta, hiszen a rollert már ott helyben visszagörbítette a Timiék szomszédja.

- Most odaadom a felét, harmadikán meg a másik felét.
- És lemegyünk a strandra és két órára bérelünk vizibiciklit és kitekerünk a tó közepére és dupla csokis fagyit eszünk mind a ketten.

- Akkor nem futja vonatjegyre.
- Akkor maradok.
- Na jó, visszatesszük a pénzt.
- De írunk bele egy levelet, hogy lássa, aki megtalálja, milyen becsületesek vagyunk.

- Egen.
- Úgy mondd, hogy ígérem, írunk.
- Egen.
- Jó, akkor maradok.

Erre elment, de nagyokat sóhajtozott, az is lehet, hogy hüppögött. A Pánó persze repült volna utána, de én jó szorosan megfogtam.

Nemsokára megint megjelent a Nagyi. A gereblyét nyújtotta felém, a végén ott fityegett a termosz.

- Itt a kakaód.
- Köszönöm.
- Ígérem, írunk.
- Akkor töltsd bele a macis bögrébe.
- Jó.

Mire lekászálódtunk persze már ezer dolga volt a Nagyinak, húzta-halogatta az írást, de végül csak sikerült rávennem. Odaült az asztalhoz és írni kezdett.

„Kedves...”

– Micu bácsi – vágtam rá. – Csakhogy a Micu bácsi biztosan nem fog a hulla anyukája szagládájának a hátulján csuruszkolva kotorászni... Akkor Rinci néni! Tőle viszont nagyon ki fogunk kapni...

– Azt fogja mondani, hogy azt a pénzt ő forgatni tudta volna, mi meg eldugtuk előle, azzal kárt okoztunk neki – rémült meg a Nagyi.

– Még a végén börtönbe dutyiz minket. Sőt, az is lehet, hogy ezen a bútoron is szalonnát süt.

– Hát ezt még meg kell gondolni! – mondta a Nagyi.

– Addig is forgassuk meg mi, ne tegyük el ilyen büdösen – javasoltam.

Arra gondoltam, kitesszük egy kicsit a napra, hadd süssön a nap a zöld hasára. Mert a Nagyi azt mondta, ezek zöld hasúak. Az pedig igencsak hullás szín egy hason.

– Igazad van – mondta a Nagyi.

Végül azt találta ki, hogy betesszük a pénzt a bankba, a kamata a miénk lesz, mert ugye, amíg más meg nem találná, addig teljesen hiába gubbasztana a bűzben. Ha pedig majd megtalálja valaki, akkor az övé lehet, ha őt illeti.

Írtunk tehát egy levelet:

„Kedves Megtaláló! Ha meg akarod tartani a pénzt, akkor keress fel!”

És odaírtuk a nevünket meg a címünket. Az enyémet is, mert a Nagyi azt mondta, lehet, hogy arra már ő meghal.

És akkor én még kitaláltam valamit. Az egyik zöldhasút is visszatettük a zacskóba. Így aztán tényleg az jön majd el a pénzért, aki olyan becsületes, mint mi.

Persze egy kis ravaszságért a Nagyi sem meg a szomszédba.

– Te egyedül találtad a pénzt? – kérdezte.

– Igen – vágtam rá nyugodtan.

– A Pánó kicsit se segített?

– A Pánó csak egy játékcsacsi! – mondtam, de azért jól elültette a bogarat a fülembe a Nagyi.

Nagyon sokáig töprengtem, milyen jutalmat érdemel. Ajánlgattam neki ezt is, azt is, de csak nézett nagy szemtelenül. Szerintem telhetetlen. Pedig szívesen adtam volna neki, mert már az esedékes kamatból vehettünk egy álombiciklit.

Na, azon mindjárt vittem is egy körre a Pánót, de amilyen rossz, persze addig fészkelődött, amíg leesett, én meg túlságosan hirtelen akartam megállni és átbucskáztam az első keréken, úgyhogy a Nagyi három helyen kötözött be.

A tapragacsról persze eszünkbe jutott az Ella mama pénzes zacskója, amit ugyanilyennel tapasztott a szekrénybe. Jól neveltünk, mert arra gondoltuk, hogy a Pánó csacsi az Ella mama átka, azért ilyen rossz.

Pánóra

Hát én azt mondom, hogy sok mindent tudatlanul csinálunk, csak éppen nem tudjuk. Például az orrunkkal és a fülünkkel jelezzük, ha füllentünk, a szemünkkel pedig azt, hogy orrontunk valamit, pedig nem is tudjuk, csak mások látják, akikről azt akarjuk, hogy ne orrontsák meg, hogy mi füllentünk.

Például ha a Márta néni hozzám beszél, akkor olyan visító hangot ad, hogy rögtön abbahagyná, ha tudná, milyen szörnyű. Viszont én tudom, hogy olyankor nem illik befognom a fületem, mert az illetlenség, mint ahogy elfordulni is, csak hát a bennem levő tudatlanság arra biztatna, hogy forduljak el és fussak ki a világból az ég aljáig. Néha persze diadaloz is a tudatlanság, mert ha nyálas pusztit kapok, azt letörölöm, hiába mondja a Nagyi, hogy vigyem ki a vécére, mint a pisit meg a kakit, és ottan töröljem le, mint a popsimat. Azt már nem.

A kutyák például teljesen a tudatlanságból élnek, mert ha például megtanítják őket, hogy a tűzből ki kell hozni kisbabát, akkor ők még a játékbabát is kihozzák, mert olyanon tanulták, mert a tűzoltók viszont nem akarnak tancélból igazi babákat tűzi játékba tenni, csak azért, nehogy az igazi tűzből játékbabát hozzon ki a kutya.

Ebben a probléma a Pánó, aki teljesen tudatlan, mégis mindig mindent tud. Azt onnan tudom, hogy mindig neki van igaz a végén.

A Rinci néni viszont tudatlanul másképpen viselkedik, mint mielőtt kiforgattuk a bűzös szekrényéből az Ella mama pénzét, ami szerintem szerinte neki járna. Amikor látta, hogy én igazi új biciklit kaptam, hát akkor már ő sem valami kopott vackot adott a szülinapomra, hanem éppenséggel egy órát. De nem ám egy kotyogó vén vekkert, amelyet a Nagyinak, és ami miatt mindig félünk, hogy elalszunk reggel, hanem egy teljesen új órát. Bolti csomagolással, garanciával és használati utasítással. Még elem is volt hozzá!

Szóval egyáltalán nem olyan volt, mint a szokásos Rinci néni ajándékok, mint például az esernyő, amit Nagyi névnapjára adott. Hát az olyan volt, hogy ha megnyomtad a gombját, nem történt semmi, viszont dohos szaga volt. Ki lehetett nyitni ügyesen rángatva, de esőben azonnal összezsugorodott. Átalakítottam ejtőernyővé. A Pánót jól bírta, de a Nagyi azt mondta, hogy én százszor akkora vagyok, mint a Pánó, tehát száz esernyő tartana meg. Attól kezdve esernyőt kukáztam. Hármat találtam csak, de mindegyik jobb volt, mint a Rinci nénié.

Szóval ez az óra nem olyan volt, mint a maci, ami szagra dettókopír az esernyő volt, viszont a karja zöld cérnával volt a vállához varrva. Hallottam, hogy amikor a repülőszerencsétlenségekben nagyon miszlikbe mennek az emberek, akkor azokat is csak így átabotában varrják össze. Kérdeztem is a Nagyit, hogy szerinte mi érhetette ezt a macit, azt mondta, hogy a Rinci néni.

Na de ez az óra tényleg mindent tudott. A Géza bácsival tanulmányoztuk, aztán rikkantott is egyet:

– Magdika, tudja-e hogy ez még toronyóra is? Csak nem éppen láncostul.

– Hogy érti Gézuka? – kérdezte Rinci néni szenvedő arccal, mert éppen fogyókúrázott és csak egy szelet csokitortát evett.

– Hát ide van írva, hogy csörcklok fánkson.

– De jó – vágta rá Rinci néni boldog ábrázattal, mert éppen befejezte a fogyókúráját és nekilátott a maradék csokitortának.

És akkor a Géza bácsi elmagyarázta, hogy a toronyóra az első negyedórán egyet, a másodikban kettőt, a harmadikban hármat üt, egész órakor négyet meg másik hangot még annyit, ahány óra éppen van. Ha pedig tizenkettőt üt, akkor megszólal utána a déli harangszó, ha meg hatot, akkor a vecsernye harangszó. Nohát ez az óra ezt is tudta.

– Milyen jó, hogy nem tartottam meg! – mondta Rinci néni. – Mindig arra emlékeztetne, hogy éhes vagyok. Teljesen irányítaná az életemet, mint a toronyóra az ájtatosokét.

– Mindannyiunk életét az Úr irányítja – sóhajtott fel a Nagyi.

Én pedig azt is meghallottam Géza bácsival együtt, hogy bizony a Rinci néni tudatlanul azt is elköpte, hogy ő is ajándékba kapta az órát, csak valamiért nem akarta megtartani.

Másnap már azt is sejtettem, hogy miért. Akármit csináltam, mindig beleszólt az óra. Alighogy összeraktam a várat a szőnyeg világos foltján, ami egyébként játszásból vizesárok is volt ott, ahol kilógott a várfalon kívülre és az ellenség beleesett és megették őket a vadvízi halak. Szóval még kész se volt az összerakás, szólt az óra. Akkor most valami mást kell csinálni. No jó, kezdődjön az ellenség felvonulása. Persze, mire az ágyút is megtölthettem volna, már jönniük kellett a felszabadító indián lovasoknak, mert így akarta a Rinci néni órája. A Pánó meg persze csak leste szemtelenül, hogy az egész csata nem ér semmit, mert az óra olyan tudatlan.

Máskor a Nagyi állt meg szokás szerint a Dézi nénivel beszélgetni a kapuban. Hát, énszerintem már ötször is kellett volna ütnie annak az órának, de az csak maradt csöndben. Végül aztán elfogyott a türelmem, megrángattam a Nagyi kezét, hogy mikor megyünk már.

– Mindjárt!

– Mikor van mindjárt?

– Egy negyedórácskát csak eltrécselhetünk – mondta a Dézi néni tudatlan borzongató hangon.

– Már van órád, mérheted – tette hozzá a Nagyi.

Hát ilyenkor a Rinci néni órája teljesen meg tudott pánósodni. Megmakacsolta magát, és sohasem akart ütni. Pontosan ugyanabból az időből, amiből máskor mindig olyan kevés volt, most hirtelen olyan sok lett, hogy nem tudtam vele mit kezdeni. Most már tudom, miért mondják, hogy az idő pénz. Amíg nem volt pénzünk, addig hiányzott, most meg hogy van, nem tudjuk, mit kezdjünk vele.

A Géza bácsi is azért nem jött el sokáig, mert nem volt ideje. Azt gondoltam, olyankor kellene jönnie, amikor a Dézi néni csavog, mert akkor a világon mindenre van idő. Pedig nagyon vártam már, hogy kiállítsa az órából ezt a csöcsmókságot.

Már ott tartottam, hogy hordja inkább a Pánó, ráadtam hasórának, hogy inkább rá hasson, de vele összefogva még pánóbb volt.

Akkor aztán rávettem a Nagyit, hogy menjünk el óráshoz. Nem volt biztos benne, hogy dolgozik-e még a Kirmer bácsi. Jó sokat mentünk – persze az óra szerint negyed órácska sem volt – amíg odaértünk.

Már a kirakatról sejtettem, hogy nem nagyon él már a Kirmer bácsi. De a bolt még nyitva volt.

Amikor beléptünk, Kirmer bácsi csak az egyik szemével nézett ránk, mert a másikon egy vastag fekete dolog volt.

– Alászolgája. Mi tetszik – mondta, pedig mi szépen köszöntünk neki.

A Nagyit megmutatta neki az órát. Épphogy egy pillantásra méltatta a rendes szemével.

– Nem foglalkozom vele.

– Csak át kellene állítani.

– Mondom nem. Alászolgája.

Kint kérdeztem a Nagyit, mi volt az a fekete valami a Kirmer bácsi egyik szemén.

– Nagyító.

– Hogy pontosabban lássa az időt?

– Azt nem lehet látni.

– Akkor honnan tudjuk?

– Abból, ahogy mindent elmulaszt.

– Hogyan?

– Apránként.

– És nem lehet, hogy egy nagyon-nagyon jó nagyítóval látjuk, ahogyan rágja a dolgokat a vasfogával?

– Lehet.

– Ilyen van a Kirmer bácsinak is?

– Egen.

Nahát, akkor én el is határoztam, hogy meg fogom figyelni az idő múlását, sőt filmre is veszem. Akkor aztán levetítem visszafelé, és megtudom,

mi történt régen. Puff! A Nagyi majd nem tud tubákolni többet, hanem minden kiderül.

Még azt is megkérdeztem, miért volt olyan bunkó a Kirmer bácsi.

– Nagyon öreg már szegény.

– Eljárt felette az idő – értettem egyet. – Már olyan szaga van mint az Ella mamának. Mit jelent, hogy Alászolgája?

– Azt, hogy alázatos szolgája. Csak lekopott.

– Az idő lerágta.

– Bizony. A csókolom is azt jelentette régen, kezét csókolom.

– Most nem?

– De.

Amíg hazakullogtunk kétszer is ütött az óra, sőt, vecsernyére is harangozott. Egy kicsit megelőzte a Ferencesek templomát, mert miért is ne.

Otthon szépen visszacsatoltam a Pánó hasára és bedugtam őket a Juci néni párnájába. A Nagyi köréjük csavarta a paplant, éppen úgy, mintha meggyet főznénk be. Sokáig figyeltem, hallatszík-e a negyedóra, de nem jött ki a hang.

– Csak nyelje a Pánó, a párna meg a dunna! – gondoltam.

Hát bizony az a megáltalkodott Pánó nem is bírta ki. Tudatlanul elkezdett zavarni. Ahogy elaludtam volna, mindig kiengedte hozzám az óra hangját. Végül felvertem a Nagyit és kiszedtük azt az átok Pánót, hogy végre nyugodtan tudjak aludni.

Nemsokára eljött a Géza bácsi, akkor elővettük az órát, csak éppen a használati utasítást nem találtuk. Nyomogattuk, itt is, ott is, hogy hagyná már el azt a csöcsmókságot, de csak azt értük el, hogy átállt menedzser üzemmódra. Az valami olyasmi lehet, hogy mindenre tíz perccel előbb figyelmeztet, mert tízpercenként pippegett, csak most egyre hangosabban és addig, amíg meg nem nyomtam kétszer a gombját.

Végül Géza bácsi kivette belőle az elemet, attól csöndben maradt.

Szóval teljesen igazam van abban, hogy a Rinci néni másképpen viselkedik, mint mielőtt kiforgattuk a bűzös szekrényéből az Ella mama pénzét,

ami szerintem szerinte neki járna. A Rinci néni tudatlanul bosszulkodik azért mert szerinte elloptuk azt a pénzt. Viszont az is igaz, hogy tudatlanul adott ennyire hülye órát, mert ő is úgy kapta. Most már csak azt kéne megtudni, hogy aki neki adta, az is tudatlanul adta-e neki, vagy okosságból, csak éppen véletlenül velünk tolt ki nagyon.

Mert végülis a Pánót is tiszta szeretetből kaptam, nem lehetett tudni, hogy ekkora kitolás. Csak belőle még az elemet sem lehet kiszedni, bár azt még egyszer megpróbálom.

Botvégen

Mihaszna ez a Pánó. – Ez éppen azt jelenti, hogy semmi haszna.

Na, mi újság Pánó? – Ez meg pontosan azt jelenti, hogy most aztán valaki jó sokáig azt fogja mesélni, mi újság, pedig senkit sem érdekel. A végén aztán azt fogja mondani az illető Pucika, Mucika, Dézike vagy éppen Mári, hogy na szervusz kis csacsi, sietek...

Ha nagy ritkán rá is lehet venni a Nagyit, hogy vigyen el horgászni, délután már sohasem hajlandó visszajönni, pedig arra lesem ki a haljárását.

– Holnap is van nap... – hajtogatja.

Az is biztos, hogy a Pánó is művel valamit, ami miatt rosszaság okán bizonytalanná válik a menetel. Ha pedig megúszunk minden pánóságot, ha nem száradnak be a giliszták és ha véletlenül nem esik az eső, akkor találkozunk valakivel a Nagyit. Elsősorban is Dézikének hívják azt a valakit. Vagy ha őmellette valahogy kislisszolunk a kapun, akkor Pucikának, Mucikának vagy éppen Márinak. Na, akkor a Nagyit a Pucikának elmondja szépen sorjában, mit mondott a Dézike, a Mucika vagy éppen a Mári. A Mucikának azt mondja el, mit mondott a Dézike és a Mári, de az tabu, amit a Pucika mond, mert a Pucika és a Mucika haragosok. Ilyen szempontból a legjobb a Patyiné, aki Nellike, mert ő nemcsak a Dézikével, a Pucikával és a Mucikával van haragban, hanem még a Nagyival is, így hiába trécselhetnének arról, mit mondott a Mári, aki mindenkivel jóban van, mert áldott lélek a szerencsétlen nyomorult.

Persze nekem akkor is hangos és érthető csókolommal kell köszönnöm, ha a Nagyit csak a foga között sziszegi is, hogy:

– 'pot.

És ha tudom is, hogy a Nellike majd megint rám támad, hogy mit csináltam már megint. Akkor megvéd engem a Nagyit hogy:

– Hagyja békén azt a gyereket, törődne a sajátjával, de azt jól bevarrta az intézetbe, azért ér rá mindenbe beleütni az orrát.

Az ilyen találkozások azért jók, mert sohasem állunk meg, csak úgy menet közben óbégat egymásnak Nagyi meg a Nellike.

Viszont utána tuttira el kell mondani a Pucikának, a Mucikának és főképpen a Márinak, mivel kötött belénk megint az a kígyó Nelli. A Márinak azért kell elmondani, mert ő visszamondja a Nelinek, de meg kell kérni, hogy ne mondja el senkinek, hogy egészen biztosan közvetítse az üzenetet.

– Na, hogy van a kis csacsid? Mi újság, csacsika? – vigyorgott rá a Márrika arra a mihaszna Pánóra.

– Képzeld Márikám, hát ez a Nelli nem átallja azzal vádolni az én unokámat, hogy döglött kukacot szór a medencéjük vizébe.

– Hogyhogy? – kérdezte erre a Márrika, pedig biztosan ő adta az ötletet, mert legutóbb élénken érdeklődött, mit csinálók a beszáradt kukacokkal.

– Én se értem, mert közben ugye ott a Kárászék kertje meg az a magas kerítés.

– De most vannak friss kukacaid? – kérdezte a Mári néni kedvesen.

Na persze én tudtam, hogy ez csapda, de azért pirultam nagyon. Mert egyfelől örültem, hogy azzal a kukacgalacsinnal sikerült a magas kerítésen át éppen a medencébe találni. Pedig mondtam eleget a Pánónak, hogy hülyeség átdobni, mert eshet a virágok közé és akkor kárba vész, másfelől tudtam úgyis, hogy talált, mert nagy ribillió lett, kapott is a Pánó otthon, főleg pedig azt nem akartam elárulni, hogy a Kárásznéknál szedtem gelyenót.

Úgyhogy most a Nagyi válaszolt:

– Egen. Na, sietünk is, mert éhesek a halak.

Viszont a Pucikának részletesen el kellett mesélnem a dolgot, pedig ő is folyton a Pánótól kérdezgette, hogy mi újság, hogy van. Viszont ő is utálta a Nellikét, akárcsak a Kárász bácsi. Töviről hegyibe el kellett mondanom, hogyan találtuk ikrát abban a pontyban, amit a Bordás bácsitól kaptunk, aki megsajnálta minket, hogy sohasem fogok semmit.

De akkor persze igyekezni kellett, amikor el akartam mondani, mennyire nincs igaza a Bordás bácsinak és sorolni kezdtem mind a három snecit, amit már fogtam.

Azt viszont megint részletesen el kellett mesélnem, hogy az ikra az haltojás, és kikel majd, és azért gyúrtam össze gelenyóval meg jó porhanyós földdel, hogy ha kikel, legyen mit ennie. És akkor a Kárász bácsi fogta a létra alját, hogy ne billegjen, én meg fölkepesztettem és éppen beletaláltam abba a medencébe, csak úgy loccsant. És még a Pánót engedtem is körülnézni, mert a Patyiék szabad pánáspréda voltak, úgyhogy lehetett ötletelni. Csak nem éppen sokat, mert szaladt elő Nellike és sivalkodott nagyon. Félő volt, hogy észrevesz úgyhogy sisszoltam lefelé a létráról.

Amikor aztán elbúcsúztunk a Pucika nénitől, aki főleg a Pánónak mondogatta, hogy csak vigyázzon arra a rosszcsont gazdájára, akkor megkérdeztem a Nagyit, nem fogja-e a Pucika néni elmondani a Mári néninek.

– Dehogynem. És persze a Márika meg a Patyiéknak. Abból majd értenek, elköltöznek és végre nyugalom lesz.

Hát így persze már jóllaktak a halak, mire odaértünk, még ha a Mucika néni mellett gyorsan el is sisszolltunk, mert a Nagyi éppen haragudott rá, mert a Pucika szerint olyat mondott róla a Márinak, hogy léha. Ami nem igaz, mert ő az alatt az idő alatt is kötöget, amíg én horgászok, a Muci viszont folyton pletykál. Persze majd kiderül, hogy a Pucika rosszul értette, vagy a Mári mondta tovább másképp, mert a Mucika a Dézire értette a léhaságot. Azt aztán majd a Nagyi mondja tovább a Dézi néninek és akkor a Pucikán és a Márin keresztül át eljut a Mucikához, hogy a Nagyi szerint ő mit mondott a Dézikére, és akkor lesz olyan kalamajka, hogy otthon is hagyom a horgászbotot.

A Pánóra viszont úgy haragudtam, hogy fellógattam a pecabotra a nyakmadzagjánál fogva, úgy himbálózott, ahogy odaértünk a helyünkhöz.

A Bordás bácsi meg persze megint tanítgatni kezdett. Egyszerre annyit magyarázott, hogy herótot kaptam tőle. Pálinkaszaga is volt és már megint elhozta a kacska kezű unokáját, a Márkot, akinek a jobb keze el van

fonnyadva. Nagyi szerint az anyukája sokat dohányzott amikor Márk a hasában volt, de ezt csak úgy hallottuk, a Bordás bácsi szerint orvosi hibamű volt. És szerinte én barátja vagyok a Márknak, pedig kisebb is nálam, meg más se barátkozik vele és ráadásul mindig azt mondja, hogy naná.

Hiába vettem hosszabbra az eresztéket, hiába dobtam be árnyékos helyre, egy szem kapás sem volt. Ez a Pánó bosszúja volt azért, mert fellógattam. Na, akkor majd én megmutatom, hol lakik a zöldmanó. Szépen visszaakasztottam a Pánót a horgomra és belógattam a víz fölé, úgy, hogy egy kicsit bele is érjen.

Erre azt mondta a Nagyi, hogy ha hülyéskedek mehetünk is haza, de erre a Bordás bácsi gyorsan megkérte a Nagyit, maradjunk még egy kicsit, vigyázzon mind a kettőnkre, míg ő elugrik egy fröccsre, a Márk meg vigyázhatott a nagy fenekező botra. Persze rögtön kihúzta, aztán addig szerencsétlenkedett, amíg a gilisztás hármashorgot belevágta a combomba. A Nagyi próbálta kirángatni, de nem jött, mert szakállas volt a horog. Akkor aztán odajött János bácsi, a csendestárs horgász és azt mondta, ehhez orvos kell meg tetanusz, menjünk csak, majd ő megmondja a Bordásnak, hová jöjjön utánunk. Csakhogy a Márk úgy megrémült, hogy tönkreteszi a nagyapja fenekező szerelékét, hogy nem engedte levágni a horgot, hanem szépen caplatott utánunk laza zsinórral. Persze út közben szépen el kellett magyarázni a történeteket a Pucikának, a Mucikának főképpen pedig a Márinak, és persze a rendelő várójában is mindenkinek, aki az orvosra várakozott. A doktor megdicsérte Márkot, hogy milyen szép példány akadt a horgára, mert maga is horgász volt, de ilyen fogása még sohasem volt. Persze azt mondta, hogy menjünk át a sebészetre, hív mentőt, de attól meg sírni kezdett a Márk, hogy a mentőbe biztosan nem fér bele a nagy fenekező bot és el fogják törni, úgyhogy szépen botvégen átballagtunk a sebészetre. Elöl a Nagyi, mögötte én, aztán meg a Bordás bácsi unokája a hosszú fenekezőbottal, aminek a szerelékén én is ott voltam található ritka példányként.

A sebészetem jó sokat vártunk, mert mi csak viccesek voltunk, nem életveszélyesek. Végül érzéstelenítőt kaptam.

– Az anyját, ez aztán szívós dög! – mondta a doktor bácsi. – Még él a giliszta a horgon.

Mire kimentünk már ott várt a Bordás bácsi is. Nagyon büszke volt a gilisztájára és a kisunokájára, engem meg azzal vigasztalgatott, hogy katonadolog, bárkivel előfordulhat. Na, erről nekem éppen az jutott eszembe, hogy tudtommal halakon kívül csak a Pánóval fordult elő, hogy horgon fityegett, úgyhogy nyilvánvaló módon ez az ő levetemedett bosszúja volt.

Bűvész

Viszont eljött meglátogatni minket a János bácsi. Nagyon is jól megmondta, hogy a Bordás bácsi volt a fő hibás abban, hogy a Márk belém verte a gilisztát horgostul és az a horgászok szégyene, ami velem történt.

– Egen – mondta a Nagy, ami nyilván azt jelenti, hogy azért ő is látja a Pánó bűnösségét, csak egy családtagot azért mégis véd mások előtt.

Mert a madár sem piszkít saját fészkébe.

Ezt tanúsíthatom, mert tényleg, csak állj meg egy fiókás fészek felett, például a Kárász bácsinál az akácfa alatt, hát már jelenik is meg egy kis farktoll, és már nyílik is a kis popsi és már paccsan is a síkos kis fos a homlokodon, ha odébb nem ugrassz idejében. És már csipog is a kismadár, hogy

– Töröld ki! Töröld ki!

Úgyhogy oda is tettem és a Pánót a fészek alá, hadd lássa, hogy már a madarak is tudják, csak éppen azt gondoltam, talán mégis be akar majd bújni az ágyamba azzal a sok tanulsággal a fején meg a hasán, úgyhogy betettem az üvegfedő alá, mert onnan jól kilát, meg is ijed, ha placcsan a madárkaki, de mégis könnyebb lemosni az üveget.

Persze, ebből se sokat tanult a Pánó, sőt, úgy ügyeskedett, hogy az üvegfedőre egyszer sem pottyintottak a madarak, viszont a Kárász bácsi anyukája, a Sára néni, aki ezen a tavaszon először botorkált ki a kertbe, szegény suttogórohamot kapott, úgy megijedt, hogy valami üvegtekenős férek mászik felé, mert az üvegben tükröződött...

Szóval a Pánó, az mindig nekünk csinálja a bajt, mert a Kárász néni most megint nem jár ki a kertbe és emiatt a Kárász bácsi nagyon szomorú, mert ő még az anyja szoknyáján ül, hiába keres neki feleséget a fél utca. És szerintem hiszi a piszi, meg a Muci néni, hogy a Nelli nénibe szerelmes, annak

is a melleibe, mert a Kárász bácsi rendes, a Nelli néninek pedig a mellei is ő saját maga, tehát utálatosak. Azért is csúfolják Mellikének.

Nahát ez a Pánó meg csak saját fészkebe piszkít, mert mindig a mi családunkra hoz szégyent, mert a Sára nénihez ki kellett hívni a Szabolcs doktort miatta, mások nem tudtak mit kezdeni a suttogásával. Akkor aztán a Szabolcs doktor adott természetes növényi alapú hashajtó teát a Sára néninek, mert szerinte beleszorultak a szelek. Erre végre a Sára néni elkezdett üvöltözni, hogy őneki nem a feneké suttog, hanem a szája, de akkor már teljesen hiába, mert a Szabolcs doktor sok pénzt kért és büszkén elment, emelt fővel és lassan, hadd hallja az egész utca, hogyan zengenek a Sára néni átkai.

Nekem pedig azt üzenté a Szabolcs doktor, hogy ismeretlenül is tiszteltet, mert ez a Pánó egy természetes csoda.

Úgyhogy a János bácsi előtt nem beszéltünk arról, hogy a Pánó is legalább olyan hibás abban, hogy elvették a pecabotomat, viszont a János bácsit ez nem is érdekelte, hanem úgy feldobta a Pánót, hogy eltűnt.

Néztem fel az égre, de a Pánó sehol. Már kezdtem örülni, amikor a János bácsi előszedte a kabátja zsebéből. Hát ez szerintem a fiú reménykeltés tipikus esete. A Rinci nénivel éppen ezt művelte a Barnabás, aki azt mondta elveszi feleségül, de hirtelen észrevette, hogy kövér. Hát ez a Barnabás először szédítő volt a Rinci néni szerint, aztán meg azt mondta rá, folyton szédül a sok viszkítől, végül pedig azt, hogy szédelegő, mert más nőknek is azt ígérte, elveszi őket, de csak a pénzüket vette el, meg az arany órájukat és a fülbevalójukat, pedig nem is volt mind kövér.

A János bácsi viszont csak trükkölt. Mert akkor meg egy pénzt dobott fel, az is eltűnt, és éppen a fülem mögül került elő. A bicskáját pedig a zsebemből vette ki, még csóválta is a fejét, hogy nyitott kést ott tartani veszélyes.

Nagyi csak nevetett, de végül ő is mutatott bűvészmutatványt, ügyesen megtalálta azt a kártyát, amire a János bácsi gondolt.

Nekem a legjobban az tetszett, amikor János bácsi beledugott egy golyót a fülébe, aztán előhúzta az orrából. Háromszor is megcsináltattam vele, hogy

ellesszem a trükköt, de igazi volt, mert például másodszorra elakadt a golyó valahol a fejében, háromszor is meg kellett ütögetnie a füle tövét, mire végül legurult az orrába. Harmadszorra meg már ütögetni sem volt elég, a főzőkanál nyelével nyomta, mert már kezdett eldugulni a járat.

Alig vártam, hogy elmenjen, akkor aztán letöröltem a taknyát a kék golyómról, és máris gyakorolni kezdtem.

Leültettem a Pánót, hogy figyelje a mutatványaimat. Figyelmeztettem, ha nem tapsol, akkor úgy megcsavarom a szemét, hogy visszafelé forog ijedtében.

Hát a kék golyó az bele sem ment a fülembe, azért mégiscsak kisebb vagyok, mint János bácsi, aki a legmagasabb horgász.

A Pánó persze nézett szemtelenül és örült, hogy nincs min tapsolnia.

A kicsi sárga viszont jól beleillet, alig kellett ütögetni, már el is tűnt a fülemben. Egy kicsit a főzőkanál nyelével is megnyomtam, de fáj, úgyhogy hagytam.

A Pánó tovább nézett szemtelenül és nagyon örült, hogy nincs min tapsolnia.

Viszont azt találtam ki, hogy egy másik kiscgolyót feldugok az orromba, hadd csináljon utat a barátjának. Az is beszorult.

A Pánó teljesen elégedetten nézett szemtelenül.

Szerencsére két fülem van, úgyhogy volt még hol gyakorolnom. Csak amikor már elfogyott a kicsi golyó készletem, akkor szerettem volna visszakapni egyet.

Akkor már nagyon untam a Pánó gúnyolódását is, úgyhogy betettem az üvegfedő alá, hogy emlékezzen, milyen rosszaság is ő.

Megkértem a Nagyit segítsen kiszedni a sárga golyómat.

Először azt hittem, ő is suttogó rohamot kapott, olyan halkan mondta, hogy Úristen, Uramisten, ami nem hiába szájravevés volt, mert a csipesze is csak beljebb tuszkolta a golyót, mintha csak a fakanál nyele volna. Pedig neki aztán tényleg helyre kis csipesze van, még a Juci néni is mindig azzal szokta tépdésni a szemöldökét.

Akkor aztán áthívta a Muci nénit, akinek már egyszer tele ment a füle tisztító vattával, úgy kellett kimosni.

A Muci néni aztán elmagyarázta, hol van a fülészeti ügyelet. Olyan távoli volt a hangja, inkább csak az arcán láttam ijedtséget.

Nahát az az ügyelet tele volt halkán üvöltő babákkal, akiknek mind fel kellett szűrni a fülét, de bűvészkedésben sem én voltam az első, mert egy egész kis szekrény volt tele azzal a sokmindennel, amit a gyerekek már mind bedugdostak a fülükbe meg az orrukba.

Amikor végre sorra kerültünk, akkor aztán a doktor néni, akinek tükör volt a fején és rekedt volt a hangja, megkérdezte, hová dugtam azt a golyót. Mutattam, de erre azt mondta, döntsem már el, mert sokan várnak. Hát az egyik fülem mellett döntöttem, gondoltam, majd a többivel újra sorbanállunk. Fogott egy nagy görbe csipeszt és hopp, kint is volt a golyó. Kérdezte, megtarthatja-e, mert betenné a kis szekrényébe.

– Inkább a kéket, abból több van – mondtam.

– Az hol van?

– Beljebb.

És tényleg, a sárga után mindjárt a kék jött az egyik fülemből. Azután a másikban is talált még két kéket. Csóválta a fejét, hogy ilyet még nem látott. Viszont amikor kérdeztem, hogy az orrommal hova kell menni, akkor már behívta a kollégáját, sőt, a sebészeti ügyeletről is jöttek, pedig ők már ismertek.

Akkor aztán megkérdezték a Nagyit, ő viseli-e az én gondjaimat, mondta, hogy egen, de nagyon meg volt ijedve, hogy a nyakára küldik a Púder Mancit, pedig csak azt kérdezték, hozzájárul-e írásban, hogy lefényképezzenek engem a nyolc golyóval.

– Ki láthatja? – kérdezte.

– Szakmai körök – mondta a doktor néni, ami azt jelenti, vonatkozik rá az orvosi titkolózás, úgyhogy a Púder Mancit még ha látja, akkor sem látta. És megnyugtatták, hogy ő igenis jól vigyáz rám, mert különben én már ki tudja, hol lennék.

Azt mind végig kellett hallgatnom a Pánó miatt.

A Púder Mancsi dolgot viszont még én sem értettem, de az az érzésem, azért beszéltek furcsán, hogy ne értem. Kérdeztem is, hogy mi az a gyigyí, de a Nagyi azt mondta, ezt én még nem értem.

– Azért kérdezem, mert nem értem – mondtam.

– Hát, ha kiderül, hogy nem tudok vigyázni rád, akkor jön a Púder Mancsi és elvisz.

Na, ezt jól megértettem, és nem is vettem tréfára, úgyhogy a Pánónak jó nagy kikapást ígértem.

Viszont a többiek azt ígérték meg istókcicsire, hogy a Púder Mancsi nem láthatja ezt a fényképet. A fülész doktor néni még azt is mutatta a csipeszével, hogyan görbüljön meg.

De én azért a fényképezkedéshez odavettem rá a Pánót is, hadd látsszon, ki az igazi hibás, hátha mégis megszerzi valahogy az a Púder Mancsi.

Nyiknyekk

Az biztos, hogy a Nagyi a nyiknyekk zenét szereti, mert a Juci néni mondja. Az is tuttifül, hogy a Juci néni a hujjogatós zenét szereti, mert a Nagyi mondja. Viszont a Timi nem is a bojszok zenéjét szereti annyira, mint éppen a szőke énekes fiújukat, akibe teljesen bele van zúgva.

Viszont vannak más dalok is, amik miatt rosszat álmodom. Ott van a Hej Vargáné, aki káposztát főz és kontya alá üt a gőz, erre aztán hányja és veti a fakanálját és még gyorsan oda akarja adni valakinek a Zsuzsa lányát, mert érzi, hogy ő már nem tudja felnevelni. Mert az rendben van, hogy káposztát főz, és attól hány, mert tényleg bűdös és eldobja a fakanálját, mert ez nem olyan vetés, ahogy ültetünk valamit, vagy a sors szokott hányni vetni. Az viszont borzalmas, hogy a kontya alá üt a gőz. Mert a gőz olyan puha és meleg, és meg sem lehet fogni, csak átmennek rajta az ujjaink, mint a rémes filmekben a szellemeken. Úgyhogy az nagyon rossz álmokkép, ha hátulról a hajunk alá üt egy ilyen szellempuha dolog. Még az a szerencse, hogy azért utolsó erején el tud gondolkodni a gyereke sorsán, így az nem marad teljesen egyedül.

És még a Géza bácsi sem tudja teljesen biztosan, hogy mi a jó zene. Kérdeztem, mit szól ahhoz, hogy Száraz tónak...de azt mondta, az csak mókás. Neki az az igazán jó zene, ha együtt van a társaság és úgy örömeben zenél. Dzsem szession. Mondtam, a dzsem az nem zene, hanem inkább csak lekvár. Erre elmagyarázta, hogy ez is angolul van. Akkor meg elmondtam, hogy a Lajos bácsinál, aki teljesen süket, volt egyszer Dzsem szession. És az volt a végén a leglekvárosabb bukta, hogy száraz tónak...

És különben is, annyira mérgesít, hogy vagy angolul énekelnek, vagy magyarul bolondságokat.

Kérdeztem például a Nagyit, mi az a körtéfa. Azt mondja, körtéfa, csak a ritmus miatt van úgy.

- Akkor miért nem lehet zöldbéka.
- De hát az marhaság, hogy zöldbéka bimbója kihajlott az útra.
- Az is, hogy körtéfa. Viszont lehetne naplója. Zöldbéka naplója.
- Hagyjál békében ezzel a marhasággal! – fordult el a Nagyi.

Viszont a Pánó nagyon jól ért a pánódalokhoz. A venájketódert például jól átírtuk úgy, hogy Két hájas főszer nyúz egy ürgét, mennyi légy van már...

Csak tovább nem tudom.

A Timi bojszaira is kitaláltunk olyet, de azt mondta, az paróka. Idétlenség. Szerintem meg azok a bojszok idétlenek, főleg, hogy még bajszuk sincs.

És még az is teljesen olyan, mint a dalokban szokott lenni a ritmus miatti marhaság, amit a Nagyi mond arra, hogy milyen az igazi jó zene. Mert azt mondja, hogy jó érzést kelt. Ha bármi másról kérdezem, hogy milyen az igazi jó, arra mindig azt mondja, hogy az a jó, ahogy az Úristen akarata szerint van. Például a tízparancsolat, meg a hét főbűn, az mind az Úr akarata szerint való. Őt kell követnünk.

Hát akkor otthon is olyan zenét kellene hallgatnunk, mint a templomban. De arra meg azt mondja a Nagyi, hogy elég ott elviselni a Muci néni visítását, aki egyáltalán nem tud énekelni, viszont jóban van a pappal, azért lehet ő a kántor.

Hát nagyon-nagyon jóban lehet a pappal, mert én mindig örülök, hogy a Pánó nem jöhet velünk misére, ha ugyanis eljönne, akkor biztosan arra bízgatna, hogy énekeljek én is olyan komoly arccal, mint a többi szipirtyó, de akkor aztán úgy kiszaladna mindenki, ahogyan én szeretnék.

Nem lehet ott a Pánó, úgyhogy én mindig Krisztus urunkat csodálom, ahogy ott a kereszten rezzentelen arccal viseli ezt az óbégatást. Egyszer majd beesonok és kilesem, amikor jól kiröhögi magát. Én otthon szoktam, amikor a Pánónak elmesélem.

Viszont azért mégiscsak elvihettem egyszer Pánót a templomba, amikor a pap bácsihoz mentünk. A parókiára, ami egészen a templom oldalába épült. Szép nagy szobája volt ott a pap bácsinak, A Nagyi mindjárt mondta is, hogy ő ilyen gyönyörű tabernákulumot még nem is látott, pedig szerintem az Ella

mama szekrénye is volt ilyen, csak büdös. Abból, hogy taberkulum, már én tudtam, hogy itt most a szüleimről lesz szó, vagyishogy akkor viszont engem kiküldenek.

Viszont a pap bácsi megkérdezte a Nagyit, hogy engem is említsen-e meg abban a misében. A Nagyi azt mondta igen, de én mondtam, hogy inkább nem. Kérdezte erre a pap bácsi, akit a nagy peres úrnak szólított, de biztos hogy semmi köze a Rinci néni féle tyúkperekhez, hogy miért nem akarok én misében szerepelni. Mondtam, hogy az nem isteni dolog.

Na erre elkezdett barátkozni a pap bácsi. Azt velem úgy kell, hogy megörvend, milyen aranyos csacsim van és meg is simogatja a Pánót, éppen a varkocsát. Na erre persze a Nagyi:

– Éppen szegény apjától kaptam... – mintha csak most kaptam volna.

– Nahát a mise a te szül... – kezdett volna tabernáksértésbe a pap bácsi, de akkor a Nagyi közbevágott.

– Menj ki egy kicsit, fiacskám.

Így aztán átmentem a templomba, és jól megnéztem a Jézus arcát, de meg sem rezdült. Akkor aztán odatérdeltem elébe, mert olyan szomorú, hogy őt senki sem vigasztalja, mindig csak kunyerálnak tőle. A Muci néni, akinek mindig van mit újságolni pletykaképpen, mindig érnek emeli a szemét, ha belép a templomba, úgyhogy hazudik is szegény Jézusnak.

Szóval odatérdeltem, szépen a Pánót is úgy állítottam, hogy némi tiszteletet tanúsítson, aztán eltöprengtem vele, mivel is vidíthatnánk fel a mi szenvedő Urunkat.

Persze a Pánónak mindig eszébe jutott, hogy szegény Lajos bácsival milyen jól neveltünk azon, hogy száraz tónak, és hát a mi Urunknak is lehet valami baja a fülével, mert a Nagyi folyton azért sóhajtozik, hogy hallja meg az ő imáját. Persze, motyog is nagyon, úgyhogy nem tudom. Minden esetre akkor szépen belekezdtem ebbe a vidám dalba, mégpedig úgy, ahogy a Muci néniék szokták énekelni, olyan magasan, egyformán.

Már szaladt is a Nagyi, és cibált is kifelé. A pap bácsi csak lassan ballagott mögötte. Odakint aztán szidni kezdett rettenetesen a Nagyi,

mindenféle megáltalkodottnak elmondott, hiába mondtam, hogy pánóság történt, és ő küldött engem a Pánóval a templomba.

Akkor aztán odaért a pap bácsi, és megkérdezte, miért éppen ezt a dalt kezdtem énekelni.

Elmondtam.

Akkor aztán a pap bácsi kérte a Nagyit, hogy legyen megértéssel irántam, mire a Nagyi jól elsírta magát, hogy ő mással sincs, hogy őneki egy fát is el lehet vágni a hátán, de hát azért a templomi rosszalkodás az már több a soknál. És hogy most még ki is kap miattam, hát ez nem igazságos.

Én meg arra gondoltam, hogy ha most én lennék a Pánó, akkor jól megcsavarná az üvek szeme, megcibálná a varkocsomat, de nem teheti, mert a pap bácsi szépen beszélget velem, mint a szipirtók szoktak a Pánóval.

– És még miket szeretsz énekelni? – kérdezte.

– Hát azt is, amit a Nagyi, csak én nem tudom angolul, csak magyarul. Két hájas főszer nyúz egy ürgét, mennyi légy van már...

– És gyerekdalokat szoktál-e?

– A körtefát nagyon szeretem – néztem a Nagyira, aki még mindig nagyon sóhajtozott.

– Körtéfa – mondta a pap.

– A dal kedvéért. – válaszoltam.

– Tényleg.

– A peres bácsi

– Esperes – javított ki a Nagyi.

– otthon is azt szokta énekelni, amit a Muci néni a templomban? – kérdeztem.

Erre nagy csend lett. Aztán azt válaszolta a pap bácsi, hogy másokat is szokott.

– És ha a templomban valami ének kedvéért marhaságot kell mondani a Muci néninek, azt szabad?

– Nem.

– Akkor inkább az ének igazodik az imádsághoz.

– Így van.

– Akkor azért kell úgy visítani?

Erre a pap bácsi azt válaszolta, hogy arra törekszünk, találkozzon a zene és a mondanivaló. Az tetszik igazán Istennek.

Erre én mondtam, hogy szerintem akkor a Csip, csip, csóka az igazi, de a Nagyi elrámigált haza.

Ezért nem szabad templomba vinni a Pánót!

Óriás nő

Azért is szerencse, hogy nem tudta, milyen órát ajándékoz nekem a Rinci néni, mert éppen olyan elemet vettünk ki belőle, mint amilyen a Nagyi pici lámpájába való. Az a kicsi lámpa pedig arra volt jó, hogy végre magamba nézhessek.

Amikor a Gulliverről mesélt nekem a Nagyi, hát engem teljesen felháborított, hogy milyen sok marhaságot veszekedtek, meg harcoltak, meg pletykáltak egymásra, mintha csak a Muci néni meg a Nelli néni lettek volna ott Lilliputban is.

Hát ha én vetődnék oda, de akkor is, ha valahogy másképp jutnék oda, nem éppen vetődéssel, akkor én bizony megkérném az értelmesebbjét, hogy legyenek szívesek, másszanak le a torkomon, nézzenek körül bennem, aztán meséljék el, mit láttak.

Igazából persze azt szeretném, hogy az óriások közé vessen engem a sors, de ne túl mélyre, hogy gyorsan ki tudjak mászni a porhanyós földből. Nehogy úgy járjak, mint a tulipánok, amiknek a hagymáit olyan alaposan ledugta a Rinci néni, hogy csak árokásásnál találta meg őket Géza bácsi teljesen elrothadva. De azért persze a Rinci néninek állt feljebb, hogy a Géza bácsi tönkretette a tulipánosát.

De a sors nem olyan, mint a Rinci néni, ezért biztosan nem vetne olyan mélyre. Kibújnék gyorsan, és világosan elmondanám az óriásoknak, hogy én jó lélek vagyok és beléjük akarok szállni. Sok hasznomat látnák, mert kitakarítanám őket, nem kellene olyan csallános tisztító kúrát csinálniuk, mint a Márta néninek, így aztán megmenekednének általam a szapora fosástól is, ami óriási kényelmetlenségeket és kellemetlenkedéseket okozna.

Akkor aztán szépen megegyeznék az óriással, hozzákötném a kötelet a szemfogához és ereszkednék lefelé a torkán. Vinnék lámpást is, mert az ilyen óriás féle nagyon sötét tud lenni belülről.

Egy ideig tudnám, mi van, mert magamnak már megnéztem a Nagyi kislámpájával a tükörben. A fogaim mögött ott a nyelvem, ami olyan, mint a sajtkukac, mert egy pillanatig sem bír nyugton maradni. Mögötte a mandulám van, de azt csak a Nagyi mondja.

Lejjebb már talán nem is kellene lámpa mert a gyomorban már ott ég a tápanyag, az világít rendesen, csak ügyesen kell lecsúszni a nyelvőcsövön. A füst azért nem jön fel, mert a gyomor szája is jól be van zárva, ami alól a Mancini néni kivétel, úgyhogy már arról is van fogalmam, milyen lesz a gyomorban. Persze a Pánó fujjolna, hogy piha, de én kinevetném, viszont jól megnézném, hogy mitől nem tudhatja becsukni a gyomra száját a Mancini néni, lehet, hogy csak valami egyszerű nyelvi nehézség van, mert egyszer mi sem tudtuk becsukni az ajtót, és azt mondta a lakatos, beragadt a nyelve. Hát a Mancini néni gyomra szájában is beragadhatott egy nyelv valahol külföldön, ahol a Nagyi szerint különösen nagy nyelvi nehézségek vannak, főleg szlovákból, mert ott úgy hívják a fagyaltot, hogy zmlrzn.

Viszont akkor már egy-két héttel előbb megkérném az óriást, hogy ne egyen gyümölcsrizst, de főleg babot, mert a Pánó szerint az is fontos, nehogy egy lendületes pukival Föld körüli pályára állítson minket.

Szóval éppen csak egy kevés tápanyag égne a gyomorban, ahol kis pihenőt tartanék, mert az rám férne. Akkor aztán megrángatnám a kötelet, hogy most már nyelheti az óriás a szánkót, a bélbobot. Engedném persze neki, hogy egy kis ostyába csomagolja, nehogy felsértse a torkát, mint a Nagyiét a szívre való gyógyszer. Mert azt is engednék neki betenni a bob elejébe, szívre való gyógyszert. Akkor aztán a gyomor falán ilyen kisebb szögeken felkapaszkodnék a szívéhez és rátenném a citromfű levelét, meg a fagyöngyöket, mert azok nagyon jók a szívre. És ha már megnyugodna az óriás szíve, már nem verne hevesen, akkor ráugranék én is a Pánó után, hogy dobogjak egy kicsit. Akkor aztán úgy megdobogtatnám a szívét, mint a Timiét a bojszok énekese, úgyhogy inkább óriásnőbe szállnék, mert az amúgy is érdekes.

Ehhez persze olyan bob kellene, amit csónakká alakíthatnék, hogy végigvezek a szülőcsatornán. Mert az igazából gyerekcsatorna, a szülőknek semmi köze hozzá, csak gyerekek tudnak rajta közlekedni amikor születnek. Még az is lehetne, hogy ott is lenne egy kis dolgom, mert nálunk is került egyszer gipsz a csatornába, hát az óriások meg főleg mindenfélét magukba gyömöszölnek, biztosan habzsolnak, mint a Rinci néni, mert különben éhesek lennének, mint ugyanő.

Azután a magzatvízre érve behúznám az evezőket. Nézném, mi úszkál benne, hátha észrevenném a magzatot. Egyszer láttam, hogy a legelején olyan, mint egy ebihal, és akkor lassan lesz belőle kis béka. Egy kicsit bele is csobbannék abba a magzatvízbe, mert azt hallottam, abban lehet a legjobban fejlődni és egyáltalán, abban a legjobb az élet. Ha akarnám, akkor ott is maradhatnék, és egyszer csak megszületnék, mint óriás csecsemő. Arra persze már elfeledkezne róla az óriás nő, hogy én beleszálltam, azt gondolná, hogy már régen kikakilt. De azon is elgondolkodnék, hogy a Pánót dobom bele abba a magzatvízbe, hogy számárrá fejlődjön meg, azután kievickélne a csatornán, de azzal nagyon kiszúrnék az óriás nővel, aki viszont rendes lenne velem. Esetleg egy gonosz óriással majd így kiszúrok.

Persze, a Pánónak azon járna az esze, hogyha mondjuk ott lennénk már a közelében annak a puncinak. Én viszont azt a hüvelyt keresném meg, amibe bele kell helyezni egy hím vesszőt, hogy megfejlődjön a magzat. Megnézném, van-e benne, és ha igen, akkor szépen komótosan visszaeveznék és figyelném, hogyan fejlődik meg a magzat, mert a Nagyi nem mondja el rendesen, azt mondja, még kicsi vagyok ehhez. Bezzeg máskor! Bármilyen pánóságra rögtön azt mondogatja, hogy elég nagy vagyok már, igazán tudhatnám, hogy milyen sokba kerül a kenyér, hogy a kakit azonnal lehúzzuk, amint kipottyán és a villanyt is lekapcsoljuk. Pedig a Pánó mindig akkor akciózik, ha éppen kipottyant a kakim, az mondja, lesegessük, forgassuk meg a vécékefével, nézzük meg, hogyan mállik, ha egyik végét lefogjuk, a másikat meg viszi a víz.

Szeretném ezt a gyerek dolgot megkérdezni a Juci nénitől, de valahogy nem merem. Viszont a Géza bácsi azt mondta, örüljek neki, hogy még nem kell nőekkel foglalkoznom, lesz még elég bajom velük, inkább csak pecázgassak.

Szóval azért én annak az óriás nőnek nem csak a punciját nézegetném, mint a Pánó, hanem felmáshoznék a halló járatába is, hátha ott is elakadt valami. Mert ahogy csúsznék a belében a bobon, hát biztosan találnék üveggolyót, legókockát, érmét, olyasmit, amit le szoktunk nyelni, és várjuk, hogy koppanjon. Ezeket mind beraknám a bobom csomagtartójába, persze zacskózva, azután a mikor a feneke partjához érnék, akkor ott leraknám a nagy hurkához, de persze befognám az orromat egy csipesszel.

Szóval a halló járatba is visszahúznám magamat az óriással, mert ha hármat rántok a kötélre akkor az azt jelenti, hogy teljesen húzzon fel. És akkor szépen kiszedegetném, amit gyerekkorában beletuszkolt, mert neki biztosan nem lenne olyan jó fülészni, mint a miénk, akinek még a fenekező ólmat is sikerült kiszednie a fülemből, sőt, az orrhoz is annyira ért, hogy kihalászta a pinokkiós eper illatú radíromat.

Akkor aztán még egy kicsit a tüdejébe ereszkednék bele annak az óriás nőnek, aki persze most már nem dohányozna, de régről még sok kátrány ragadt volna meg, hogy én hasznos legyek, és vödörbe gyűjteném azt a ragacsos kátrányt, ő meg felhúzogatóna és egyre jobban megkönnyebbülne.

Erről persze eszembe jutna a veseköve, úgyhogy azt is rákötném a kötélre, bár a vesében készül a pisi, de hát még nálam lenne az a kis orrcsipesz, úgyhogy ha előtte nem iszik, akkor ezt is simán meg tudnám oldani.

És még sok mindent megtennék jószívúségből, mert az nagyon rendes az óriás nőtől, hogy ennyire mindent megmutat, még a cicijén is csúszkálhatok, pedig azt nagyon szégyellik a nők, hiába van fiúknak is. A Lajosnak például nagyobb van, mint a Timinek, csak a Timi hegyesíti a Pánó szerint. A legnagyobb persze a Nelli néni van, azért is kellett akkora kerítés a Patyiéknak, mert állítólag a Kárász szomszéd lesegette, ahogy fürdik. Hát

éppenséggel most is elég nagy létrája van a Kárász szomszédnak, ketten is átláttunk a tetejéről, de a Nelli néni tényleg majdnem orra bukik.

Szóval biztosan sok panasza lenne még az óriás nőnek, mert a Rinci néni is nagyon sokat panaszkodik, pedig ő csak nagy testű, de nem is magas. Azt mondta a Nagyi, hogy a kosarasok korán halnak, mert olyan nagyok, hogy nem ér végig rajtuk rendesen a vér, meg tönkre megy a térdük, a gerincük is tönkre megy. Viszont a szipirtók azok úgy meggübbednek, mint a régi krumpli, csoffadnak mint az öreg alma, csünnnek mint a száradó virág, csak úgy mennek össze, azért élnek olyan soká.

Ezért aztán nagyon türelmes lennék azzal az óriás nővel, elvégre ha mégis orvos leszek, akkor nagyon sok panaszkodást kell majd hallgatnom. Úgyhogy mégis inkább barlangász leszek, mert akkor is jó helyeken bujkálhatok, meg üregekben, de ott csak ritkán van bűdös.

Úgyhogy inkább arra gondolok, hogy szépen megtisztogatom annak az óriás nőnek a belsejét, aztán kiszállok belőle. Mert az egésznek azért az az erkölcsi tanulsága, hogy micsoda pánó ez a Pánó, mert folyton csak pirulok miatta, olyanokat csinálna, ha tényleg elvinném egy óriás nőbe, de azt hiszem, mégse fogom.

Nemzeti hős

Na, éppenséggel azért még sok mindent nem tud ez a Pánó, ami már. Mert én tanuló, a Pánó meg csak pán és már nem tanul. Mert például én már lecsúszok a korláton, a Pánó pedig csak épphogy megmarad rajta, aztán leszédül. Viszont az is igaz, hogy nekem nem szabad csúszkálnom rajta, mert leszédülhetnék, a Pánónak pedig szabadna, pedig leszédül.

Hát én nem irigylem, pedig az mégiscsak disznóság, hogy neki mindent szabad, nekem meg alig valamit. Szerintem ha otthagynám a tévé előtt, hogy nézze meg a darabolós gyilkosos pornófilmet, akkor a Nagyi azt is megengedné. A Csuszának meg a Tűrűsznek is éppígy mindent megengednek a szülei, mint a Nagyi a Pánónak, hát persze, hogy olyanok.

Szerintem nagyon is jó lenne, ha tudná hol a határ és hány nyolc kalács. Mert én tanuló, gyakorlok. A korláton sem ment mindjárt a lecsúzás, főleg a végén a fordulóban dob egyet, amitől először csak a lábamra estem, de ahogy sikerült gyorsítanom, úgy kanyarított egyre nagyobbat rajtam. Végül egy kicsit vérzett is az orrom. Persze nem belülről, csak kívülről, úgyhogy elég lett volna rá tapragacs, de már megint nem volt otthon, pedig a Juci néni nemrég hozott és azt mondta, egy évre elég egy hadseregnek.

Szerencsére cigaretta papír volt otthon, azt tettünk a sebre.

– Tudod jól, hogy a kanyar felgyorsít. Jobb lenne, ha nem a lépcsőházban játszanál – teremtett le a Nagyi.

– Mehetek biciklivel háztömböt?

– Egen.

– Hogyhogy egen?

– A sarkon túl nem.

Hát jobb, mint gyalog körbe. Persze a saroknál akartam kipróbálni, hogyan gyorsít a kanyar, de így se rossz, mert a Bedőék garázsa elé is be

lehet kanyarodni. Ők inkább hátrébb vitték a kerítésüket, úgy építettek garázst, meg kiskertet a ház előtt. A Patyiék viszont a járdából csipegettek le mindent.

A Bedő bácsi jó férj lenne a Rinci néinek, mert ő is kövér. Olyan kövér, hogy rendes mérleg nem is mér. Amikor jött egy biztosítós, és kérdezte hány kiló, mert úgy kell fizetnie, akkor megsértődött és kidobta. Aztán hívott másikat, mert mégis akart életbiztosítást, hogyha véletlenül nem bírná a szíve a nagy bálna testét, akkor szegény anyukájának legalább pénze legyen. Hát ez a biztosítós is meg akarta mérni a Bedő bácsit, de ezt nem dobta ki, mert béketűrő ember, hanem elballagott vele a piacra és ott a hentesek mázsáján megméréckedett, de az titok, hogy pontosan hány kiló.

Viszont jó lélek a Bedő bácsi, ezért mégsem érdemelné meg a Rinci néni, főleg pedig ő a Rinci nénit. Például galambokat tart. A galambház, amit ducnak hív, ott van a garázs felett. A galambok pedig egészen messziről is hazatalálnak. Azért sem szereti a Bedő bácsi, ha a Kárász bácsi Szilver macskája megeszi a kiscalambokat, mert akkor a nagyok sem érzik olyan otthonosnak a ducot. Úgyhogy amikor egyszer ribillió volt a ducban, hát utána ment a Szilvernek belülről becsukta az ajtót, és egy bottal elkezdte leszoktatni a Szilvert a kiscalambokról. Csakhogy a Szilver is bátor, ugrált és karmolt, kétszer is majdnem kimarta a Bedő bácsi szemét. Akkor aztán kieresztette a Bedő bácsi és többet nem is találkoztak.

– Mind a ketten tanultunk az esetből – mesélte Bedő bácsi a Kárász szomszédnak a Pelikánban, ahol sör mellett szokták szidni a Patyiékat.

Úgyhogy a Patyiék előtt már tiszta erőből hajtottam, akkor aztán bekanyarodtam a Bedő bácsi garázsához. Hát tényleg gyorsított a kanyar. Majdnem a földön volt a térdem, úgy fékeztem, csak úgy füstölt, mégis nekidörrentem a garázskapunak, a galambok meg felrebbentek.

Na, akkor szépen nekitámasztottam a Pánót a garázskapu gombjának, hogy amikor megint jövök, csak rémüljön meg, hogy milyen gyorsan vágódom ki a kanyarban, és éppen az orra előtt megállok.

Úgy is lett, de még nem tudtam jól kiszámítani, úgyhogy talán még az ujjam is befért volna a kerék meg a Pánó feje közé.

Akkor aztán még jobban meghajtottam a Patyiék előtt és úgy vettem a rendőrkanyart. Még mindig sikerült megállnom. Csakhogy visszafelé rámszólt a Nelli néni, hogy ne száguldozzak a járdán, úgyhogy másik felől gyorsítottam. Nem lett volna teljes tömb, mert a garázskapu előtt megálltam volna és hazáig nem jöttem volna el.

Jobban fel is gyorsultam, mint a Kárászék meg a Patyiék előtt. Egy kanyar a sarkon, aztán beletekertem, de amikor vettem a garázs elé a kanyart, akkor már láttam, hogy itt nagy baj lesz. Hatalmasan elsötétült a világ, aztán puha puffanás, végül nagy jajgatás.

Hát az történt, hogy hazajött a Bedő bácsi, éppen nyitni akarta a garázskaput, aminek a gombjánál ott találta a Pánót. Szépen odahajolt hozzá, kérdezgette, hogy került oda és akkor kanyarodtam be én. Szegény Bedő bácsi feneke volt az a nagy sötétség, amibe belepuffantam.

Letört a biciklimen a villa, rám egy teljes doboz tapragacsot elhasznált a doktor, de maradhattam otthon az agyrázkódással. Másnap aztán átmentünk bocsánatot kérni. A Nagyi főzött egy nagy fazék csülkös babos gombás pacalt, de azt elvette a Vilma néni, hogy csak diétázzon az ő fia. Van így is elég baja!

– És még az orvoshoz sem tud így elmenni – sápítozott Vilma néni, aki otthon sokkal öregebb, mint az utcán, mert csak sétáltatni használja a fogait, hacsak hirtelen be nem kanyarodok, mert akkor azok is külön sétálnak.

– Úgyis az a rémálomunk, hogy egyszer mentővel kell vinni, de összetörik alatta a hordágy – jajgatott tovább. – Maga ne is menjen be, szomszédasszony, csak a fiatal úr, mert ez nem nőnek való látvány.

Hát ahogy beléptem olyan látványosság várt, hogy először nagyon megbántam, ami a Pánó miatt történt szegény Bedő bácsival. Mert teljesen meztelenül hasalt az ágyon és a hatalmas fenekén három fél paradicsom virított.

– Jól nézek ki, mi? – kérdezte vigyorogva a Bedő bácsi, de én nem tudtam hová lenni szégyenemben.

– Bocsánatot kérek, ez a Pánó... – mondtam halkán, de ő csak nevetett.

– Ez nem attól van, hogy nekem jöttél. A kelések maguktól jönnek. Mindig a melegtől. Vilma nénéd friss paradicsommal szívatja őket. A te becsapódásodtól csak azok a kék foltok vannak a vádlimon, meg a combomon.

– Azok zöldek – mondtam ijedten.

– Akkor már múlnak.

– Egészen nemzeti hősnek tetszik lenni! – mondtam.

– Hogyhogy?

– A piros paradicsom, a fehér fenéke és a zöld foltok – mondtam.

Erre aztán a Bedő bácsi úgy elkezdett nevetni, hogy legurultak a fenekéről a paradicsomok. Vilma néni rémülten szaladt be, de amikor megtudta, milyen nemzeti hős az ő fia, hát akkor behívta a Nagyit, hadd lássa ő is.

Akkor aztán mégis megehette a Bedő bácsi a fazék csülkös babos gombás pacalt, mi pedig diós sütit faltunk és úgy neveltünk.

Még sokáig kellett mesélnem az utcán és a rokonoknak is, hogyan tettem én nemzeti hőssé a Bedő bácsit. Na, erre én jól kitoltam a Pánóval, mert teljesen kihagytam a történetből, csak egyszer meséltem őt is bele, a Szabolcs doktornak, de akkor jó okom volt rá.

Meg most is, nem is tudom, miért. Mert azért rosszabbul is végződhetett volna az a gyors kanyarodás.

Nyakig kaki

Az is lehet ám, hogy a Pánó azért olyan rossz, mert nem nevelték meg kiskorában. Az pedig nem a mi családi mulatságunk, mert nem is volt kicsi kiskorában. Van például egy olyan fénykép, amin én egészen kicsi vagyok, éppenhogy megszülettem, hát azon a Pánó már ugyanilyen mint most. És más képeken is olyan, hacsak nem éppen eltakarja valami, mert beleesett.

Olyan fénykép nincsen, amin én nagy leszek nagykoromban, de biztosan így van, és akkor azon a Pánó ugyanolyan lenne.

Az persze kérdés, hogy milyen leszek én nagykoromban. Mert jó lenne, ha meg bírnám már inni a sört, és akkor én is ott üldögélhetnék a kocsmában, amiről a Gyula bácsi beszélt a kórházban, hogy őneki milyen jó cimborái vannak és alig várja, hogy közibük mehessen. És akkor kérdeztem, hogy elvisz-e majd engem is, de arra azt mondta, hogy oda a Pánót nem vihetem. És azért azon most spekulálok, hogy majd én nagy leszek, és akkor mit szólok majd ehhez a mostani magamhoz, ahogy mindig a Pánóval mászkálok. Hát szerintem az nem lenne szép dolog attól a nagytól, ha kinevetné azt a kicsit, aki én most vagyok, akkor inkább nem is akarok megtanulni sörözni, olyan cimborákat meg főleg nem szeretnék, akik velem röhögnek magamon.

Megkérdeztem a Nagyit, neki volt-e Pánója kiskorában, erre elővett egy képet, amin semmi szín sem volt, csak egy olyan maci mint az én macsijaim. Az ölelte a Nagyit nagyban. Ő viszont teljesen kislány volt, olyasmi mint a Timi, csak királylány ruhában. No, akkor aztán megkérdeztem a Nagyit, hogy mit szól hozzá magához, de ő csak sóhajtozott, hogy elszáll az idő, meg hogy rég vót, tán igaz se vót. Erre én nagyon megharagudtam arra a nagy magamra, aki majd így sóhajtozik felettem, megtagad engem. Főleg a Pánót. Még az is lehet, hogy annyira szégyelli majd az a nagy én ez engemet, hogy eldugja egy tuba fiókba a pánós fényképeket az unokái elől. Ebben pedig még főleg az a szomorú, hogy az unokái is lehetnek valami Pánó martalékai nagy

magányukban, ha ők is úgy járnak mint én, és akkor nagyon sok szerencsétlen dolog fogja érni őket, amire felkészülhetnének, ha én magam megtanítanám őket a magam kárára, de az a magam meg olyan lesz, hogy a magam kárán sem tanul magamtól.

Még rosszabb lenne, ha autóversenyző bajnok lennék, mert annak aztán a közelébe sem engednék egy ilyen csacsis kisfiút. Tudom pozitív, mert egyszer elvitt a Géza bácsi egy ilyen találkozóra. Hát az az autóversenyző nagyon kicsike volt, mert különben nem fért volna bele az autójába, így is éppenhogy, nagy kepesztetve. Én meg hiába mondtam, hogy azért én nála sokkal kisebb vagyok, és éppen jól beférnék, de persze a közelébe sem engedtek. Egy nagy kopasz bácsi állt ott feketében, ő volt a biztonság. Nagyon aranyosnak nevezte a Pánót, amiből már sejteni lehetett, hogy nem enged oda. Meg aztán rettenetes hangos is volt az az autó, nem értettük egymás szavát. A Pánó is nagyon szemtelenül nézett, és azt gondolta, biztosan azért kell ilyen hangos autó ennek a versenyző hírességnek, mert stöpszli. Mint a Sütő gyerek, aki sokkal nagyobb nálam, mégsem sokkal nagyobb, azért kell megjátszania a nagyot.

Úgyhogy most mégiscsak az tűnik a legjobbnak, ha csodacsatár gólzsák leszek, cselezőgép. Mert azt mondta a Gyula bácsi, neki az egyik cimborája a kocsmában az volt, de mégis nagyon közvetlen, barátságos, csak hát már sokat iszik, meg dohányzik, úgyhogy focizni nem tud jól, sokszor menni sem. De ha majd elmegyek a kocsmába a Pánó nélkül, akkor meglátom, micsoda kedves ember ez a focista, ha nem iszik sokat.

Úgyhogy most jól megcsinálta ez a Pánó, mert ő sem nem kicsi, sem nem nagy, énnekem meg nagynak kell lennem, de akkor már nem lehetek olyan, mint most. És persze megszerezte a saját pártjára a Nagyit, aki azt mondogatja, hogy legyenek már egy kicsit felnőttebb, mikor nő már be a fejem lágya, de közben meg azt mondogatja, hogy majd ha nagyobb leszek, akkor meglátom, akkor majd nem lesz ilyen könnyű életem, akkor majd magamnak kell megoldanom a dolgokat, akkor majd megtudom, ki a magyarok istene.

És akkor én megkérdezem, hogy ki az a magam.

- Hát te.
- Ha én vagyok, akkor már most is meg tudom oldani.
- Majd ha nagyobb leszel. De az is te leszel.
- És milyen leszek?
- Azt csak a jóisten tudja.
- Ki a magyarok istene?
- Majd megtudod.
- Te tudod?
- Igen.
- Akkor mondd el!
- Majd megtudod.

Na, énszerintem akkor azt várja a Nagyi, hogy beleesek a budiba.

Az úgy volt, hogy Gárdonyban még nem kötötték be a vizet, és a Hódiéknak sem volt az magas kerítésük. Mi a Nagyival és a Juci nénivel voltunk ott meszelni, amikor nagy sivalkodás hallatszott a Hódiék felől.

Hát kiderült, hogy a Hódi néni, aki amúgy is piaszkafa, hogy még magasabb legyen, ilyen túsarkú cipőben járt kelt, főleg a budira is abban ment. Csakhogy a pottyintósnak már korhadt volt a deszkája, az a hegyes sarok meg belefúródott és ahogy a Hódi néni rángatta ki belőle magát, hát beszakadt. Még szerencséje, hogy csak nyakig süllyedt a trutyiba, mert meg is fulladhatott volna, és még akkor is mindenki röhögött volna rajta.

A Juci néni figyelt fel a nagy visítésre, átszaladt, mert akkor még csak egy kis kerítés volt, éppen csak át kellett ugrani rajta. Ő húzta ki a Hódi nénit. Akkor aztán előkerült a Hódi bácsi és már nagyon büdös volt. De a Juci néninek volt annyi esze, hogy slaggal mosta a Hódi nénit és mondta, hogy közben vetközzön le. Na, akkor már az utcáról is sokan gyűltek. A Hódi bácsi mondta, hogy inkább odabenn megtörölgeti a feleségét, de hamar kijöttek. Sokat kiabáltak az utcán gyülekezőkkel, erre még többen jöttek.

Persze a Juci nénire lettek mérgesek. Elvették tőle a slagot és a Hódi néni egyedül mosogatta magát, a Hódi bácsi meg egy pokrócot tartott elé, hogy az utca felől ne látsszon, micsoda botsáska.

Akkor aztán bekiabált a sánta Zakar bácsi, aki régen katona volt, de most kertész és a Hódi nénivel is összeveszett, mert nem fizette ki rendesen:

– Na, most megtanulja, ki a magyarok istene!

És akkor megjött a hangja a Szöllősi néninek is, aki felesben szedte a Hódiék meggyét, de csak a rothadtat kapta meg, mert pálinkának az is jó:

– Egyszer hopp, másszor kopp!

A Nagyi meg sóhajtott egy nagyot, hogy lám, mit hoz a sors, Isten nem ver bortal, és becipelt a házba. Nagyon izgultam, nehogy elmondja a Juci néninek, hogy engem is kellett már így mosni, amikor a szőnyegre pottyintottam azt a nagyon-nagy foltot. Nem is tágítottam, hogy figyeljem, tuba-e ez a dolog, viszont a Pánó kint maradt, és gyorsan kiszaladhattam érte.

Tudta ő jól, hogy miért csal ki engem. Mert akkorra már a népek, akik mind össze voltak veszve a kevélységben főbűnös Hódiékkal, már együtt kiabálták:

– Pizskafa kakibúvár.

Persze nem így, sokkal csúnyább szóval, de én itt most maradok a kakinál. No, akkor aztán én a hónom alá csaptam a Pánót, aki persze bökdösött, hogy gyerünk, én is, és akkor én is beszálltam a kórusba.

– Pizskafa kakibúvár – kiabáltam én is, persze nem így, sokkal csúnyább szóval, de én itt most maradok a kakinál, mert már akkor nagyon elszégyenlettem magam azért a csúnya szóért, amikor rám nem nézett a Hódi bácsi. De akkor már késő volt abba hagynom, mert másnap már elkezdték építeni a kerítést.

És akkor még a Nagytól is jól kikaptam.

– Te akkor sem beszélhetsz így! – mérgelődött. – Vagy talán akarod, hogy meséljek rólad is?

– Jaj, nem. – mert tudtam, hogy arról a nagyon-nagyon csúnya szőnyegről mesélne.

Sőt, a Juci néni is szégyellte magát miattam. Nem is nagyon beszélgettek velem, úgyhogy akkor én azon gondolkodtam, hogy mit csináljak a Pánóval, mert ilyen butaságra vett rá.

Viszont a Juci néni is csúnyán beszélt, mert azt mondta:

– Azt tudtam, hogy ha kakiban vagy, elhagynak a barátok, de hogy az ellenségeid így körbevesznek, arra csak most jöttem rá.

Persze nem így, sokkal csúnyább szóval, de én itt most maradok a kakinál.

Úgyhogy én azt kiskoromban megtanultam, hogy ki tudja, mibe hány bele a sors és hogy nem kell mindjárt a többiekkel kórusban kiabálni. Hát a Pánó meg nem tanulta meg, mert ő nem volt kicsi kiskorában. És nem is lesz nagy nagykoromban, úgyhogy még nagyon sok baj lesz vele.

Csököny

Ha most jó összeszámolom, akkor a falánkság híján meg is van a hétfő bűne a Pánónak. Mert enni azt nem tud, hiába próbálom tömni.

Egyszer például példát akartam mutatni neki, hogy végre ő is egyen valamit, és elmajszoltam egy szamárkóro levelét. Mondták, hogy amúgy is egészséges, mert zöldség, megtisztítja a beleket. Hát a belem az úgy tisztult tőle, hogy harmadszorra meg is kérdezte a Nagyi, mi van velem. Lett is nagy ribillió, amikor megmutattam neki, melyik növényről ettem. Azt mondta, lehet, hogy mérges, úgyhogy sok-sok tejet kellett innom, azután bementünk az ügyeletre azzal a növényel, amiről ettem. Ott aztán azt mondta a doktor bácsi, hogy már hiányolt, mert van egy hete is, hogy horogra akadtam, azelőtt meg jónéhány napig nem is forráztam le magam, a csontomat sem törtem össze már régen, a fülem és az orrom teljesen golyómentes, úgyhogy ideje valami mérgezésnek. Viszont ő nem botanikus, ezért a biztonság kedvéért menjünk be a kórházba, ahol éppen a Szabolcs doktor az ügyeletes, na ő kiránduló, természetbúvár és örül, hogy megismer engem személyesen a Pánómmal együtt.

Mi tagadás, jó dolog híresnek lenni, mert amikor beléptünk, elől a Nagyi a hatalmas gyökeres kóroval, mögötte én a Pánóval, akkor a Szabolcs doktor bácsi mindjárt tudta, hogy én vagyok az. Mert a Pánó gazdajaként egészen híres lettem, főleg Sára néni suttogórohama miatt, mert akkor azt kezdték híresztelni, hogy a fia esett le a létráról, amiről a Nellikét leste, erre aztán mindenkinek meg kellett nézni a Pánót az üvegfedő alatt, ahogy tükröződik...*** Ami a golyókat illeti, hát látta a fényképet, mert az orvosok újságjában megjelent, de az biztosan nem jár a Púder Mancinak.

A gyökeres kóróról megállapította a Szabolcs doktor, hogy ez cötkény, közönséges nevén szamárkóro. Nagyon jó hashajtó, meg a szívre, gyomorra is jó.

– Hogy bírtad megenni? – kérdezte.

Erre én meséltem az indiánról, akinek arcizma sem rezdült, úgyhogy én azt gyakorlom.

– Azért vigyázz ezekkel a növényekkel, mert ha például bürök került volna a kezedbe, akkor most tényleg meg sem rezdülne már.

Úgyhogy elhatároztam szilárdan, inkább csak állatokkal fogok példát mutatni a Pánónak. Először is fekete hangyával, csak ha azt már megszoktam, akkor jöhet a vörös. Vajas kenyérbe simígtattam a hangyákat. Csak annyit kellett tennem, hogy kivettem a napra egy kicsit a kenyéremet, arra, amerre a hangyák vonulnak, aztán amikor lepni kezdték, hát egy késsel belesimogattam őket a puha vajba. Mintha csak borsot szórtam volna rá. Úgyhogy nem is mondtam semmit a Nagyinak, csak ittam a vizet a fürdőben, és éjszaka is kimentem néhányszor. Néha megnéztem a kistükörben a fenekemet, hogy mászik-e ki belőle hangya, de amelyiket nem sikerült kiköpnöm, azt megemésztettem.

Viszont a csigapörköltből már a Nagyinak is szántam kóstolót. A nagy homokozó vödörmet szedtem tele csigával Gárdonyban. Rátettem a szitát, hogy kapjanak levegőt, amíg mindent kikakilnak, mert csak azután lehet őket elkészíteni. Az egész tetejére meg ráültettem a Pánót, hogy vigyázzon rájuk.

Este aztán a Nagyi észrevette, hogy ottfelejtettem azt a bamba Pánót a homokozó vödör tetején, amit végre behoztam. Szépen a takaróm alá csúsztotta, nehogy éjszaka keressem és fölverjem. Hát így vigyázott ez a Pánó!

Hajnalban már háromra csigára is rálépett, amikor ment ki pisilni a Nagyi, csak úgy roppantak. Akkor aztán felkapcsolt a villanyt és roppant módon sikonyált.

Még sokáig találtunk csigát mindenfelé a házban, remekül kiéhezett példányokat, de a Nagyi hallani sem akart róla, hogy megfőzze őket.

Így persze nem tudtam rávenni a Pánót a falánkságra, hogy komplett legyen a romlottsága. Viszont a kevélységet nemrég beszerezte, sőt, majd kiderítem, hol lehet javaslatot tenni új főbűn bevezetésére és akkor én

javaslom majd a pánást, alapos indoklással, amit részben már megadtam, de főleg most következik, mert a kevélységgel meg a pánással akkor már kilesz a hétfő összes bűne.

Zabigyerek

Persze tudta a Rinci néni, hogy mi az a szamárkóró, sőt csököny. Mert amikor ő befal, akkor vesz be még hashajtót, hogy ne épüljön be a zsírjába a sok étel, amit becsámcsogott. Bár az utóbbi időben azt állítja, hogy még a hashajtótól is hízik, meg az is fontos, hogy természetes, növényi eredetű legyen, nem olyan E-s, mint a fagyik, kólák és hamburgerek, amiket csámcsog.

Sokszor ő maga sem tudja, hogy mit eszik, mondja a Nagyi, mert ha rájön a falhatnék, akkor bármit benyel, mint a strucc, mert csak beszél és csámcsog és kapkod fel mindent az asztalról.

Egyszer például fánkot készült sütni neki a Nagyi, és ott pihentek kiszaggatva a nyers fánkok az asztalon. Na, akkor a Rinci néni már egy órával előbb jött, úgyhogy a Nagyi gyorsan odaadta neki a kolbászt, amit a rakott krumplihoz vett a piacon. Az éppen jól elfogyott, mire megfőtt a Pucika féle tojás a rakott krumpliban, de a krumpli lassan főtt, így a tojás után a csipegetni kezdett egy nyers fánkot a mi Rinci nénink. Azután a paradicsomkonzervet kanalazta ki, amiből levest akart a Nagyi, úgyhogy már meg is főtt a krumpli, amihez csak egy kis vaját meg sót kért a Rinci néni. Hát ahogy elkezdte volna sütni a fánkot a Nagyi, látta ám, hogy a szép tiszta konyharuha alól mind kicsepegette a Rinci néni, de akkor már kezdett fájni a hasa, úgyhogy főzött neki a Nagyi szellentést segítő teát, ami nagyon is hatott. Csak erről illetlenség beszélni, pedig a Rinci néni olyat tud, hogy az valami gömb formában beül a sarokba, mint egy lufi, és sokáig ott marad. Meg persze a Rinci néni is, de csak amíg nyakig nem ér neki.

Akkor aztán már hatni kezdett a hashajtó, amit viszont a teához vett be, úgyhogy spurizott is. Hát énszerintem három Pánó múmiát is kitekert volna, olyan sokáig üldögélt a vécén, amíg azt a nyúlós tésztát mind kihajtotta belőle a növényi eredetű természetes anyag.

Én nem bántam, mert alapos okom volt így a csapba pisilni és a Nagyi gyorsan süttött palacsintát, mert azt ő tojás nélkül is elkészíti, lisztből, vízből és sóból, csodálja is érte a Muci néni, akinek mindig leragad, hiába veszi a legdrágább bolti keveréket. Hát, ahogy vette volna le a Nagyi a polcról a baracklekvárt, akkor vettük észre, hogy az is teljesen ki van nyalva, úgyhogy fahéjjal szórtuk meg azt a palacsintát. Már csak a cukortartót kellett feltölteni, és máris hozzákezdhattünk szépen hármásban, mert a Rinci néni is előjött a jó illatra.

Közben persze mesélt, hogy megismerkedett egy férfivel, aki el tudja őt fogadni olyannak, amilyen, az előnyeivel és a hátrányaival. Mert vannak ám akik kifejezetten a molett nőket szeretik. Szóval a kövéreket, mert a molett egy olyan finom szó a kövérre, mint a szellentés, az étkezés és az egészségügyi papír.

Hát szerintem rossz az arcos emlékezete a Rinci néninek, mert minden héten újságolja ezt a fura férfit. És is jártam így, hogy a templomban összekevertem két nénit, de nem lett baj belőle, csak egy kicsit én ijedtem meg, hogy ott ül mellettünk az, aki az előbb még ment kifelé.

Úgyhogy meg is kérdeztem a Nagyit, hogy esetleg véletlenül nem fog-e megfejlődni egy gyerek a Rinci néni hasában. Erre a Nagyi azt mondta, ahhoz kellene neki egy férj.

– És ha nem talál?

– Majd csak sikerül neki valahogy.

– Úgy is lehet neki, hogy nem lesz férje.

– Igen. Csak az nem lenne jó, mert akkor zabigyerek lenne. Apátlanul nőne fel.

– Én zabigyerek vagyok?

– Nem.

– De hát apátlanul nővök fel.

– Akkor sem.

– Az is zabigyerek, akinek nincs anyja.

– Olyan nincs. Minden gyereket anya szüli.

- Ha férje van, akkor biztos szül?
- Nem.
- Ha nincs férje, akkor biztos nem szül.
- Nem. Az a fontos, hogy nagyon szeressék egymást.
- Az is elég, hogy egyik nagyon szeresse a másikat?
- Néha igen.

Namost a Rinci néni egyre többet kezdett emlegetni egy Laci bácsit, de nemcsak csámcsogás, hanem sírás közben is. Olyankor nekem ki kellett mennem. És még olyasmire is képes volt a Rinci néni a Laci bácsi kedvéért, hogy fogyókúrázzon.

Például csak gyümölcsöt evett hetekig, úgymint eper tortát, szilva lekvárt, citrom fagyit. Ettől egy kicsit nőtt a hasa, de lehet, hogy már a baba fejlődött meg benne.

Mással próbálkozott. Szépen bebongyorította a haját, hogy vékonyabbnak látszon az arca. Ruhában is olyat keresett, ami vékonyította, úgyhogy lepedőkbe burkolózott, csak azokat indián szárinak hívják. A Pánó szerint úgy egészében ahhoz hasonlított, mint ahogy a Nagy tollseprűje kandikál ki az ágynemű közül. Meg is csináltam egy ilyen Rinci nénit, pontosan a Pánó útmutatása szerint, de a por rápotyogott a Juci néni párnájára és szegény nagyon forgolódott, amikor nálunk aludt.

Amikor már volt vékonyító haja meg öltözete a Rinci néninek, akkor aztán mégis evett rendesen kenyeret, csak biokonkolybarnát, ami nagyon drága, főleg, ha két kilót kell venni minden nap. Viszont futott a Rinci néni, vett magának sportcipőt és melegítő ruhát, amitől teljesen úgy nézett ki, mint egy sportoló, csak éppen ő futott, amitől teljesen rengett a föld és a hasunk a nevetéstől, de mi nem mutattuk, mert olyan bunkók azért nem vagyunk, mint az a sok ember ott a parkban, akik mind röhögve nézték, hogyan huppog a Rinci néni.

Másnap be is gyulladt szegénynek a térde, és a gerince is fájt derék módon, de a feje is, úgyhogy rendes fehér kenyeret evett parizerrel és sült

csirkével meg kolbásszal, csak az oldalasról mondott le, mert azt a maradék biokonkolybarna kenyérrel már felfalta.

És még így is valami baj volt a Laci bácsival, hogy ennyit megtett érte szegény Rinci néni, pedig nagyon csinos térdpótlót kapott, csak egy kicsit nyikorgott, ha leült, felállni viszont nem tudott vele.

Akkor már biztos voltam benne, hogy kisbabát vár, mert éppen olyan volt a pocaka és olyan ruhát is hordott. A Nagyi szerint csak hízott egy kicsit a nagy bánatban. De ő még nagyon szerette a Laci bácsit, akit be is mutatott, úgyhogy egyfelől szabályos volt a baba.

Laci bácsi

A Laci bácsinak nem volt jó étvágya, amikor eljött hozzánk. Azt mondta, a foga miatt, de én azt nem láttam a szájában, csak egészen hátul. Igaz, az még fájhatott. Lehet, hogy csak a nagy füsttől nem láttam a szájába, mert cigizni volt kedve. Nem csoda, ha szomjas volt nagyon a Laci bácsi, nekem is égett a szemem abban a szúrós füstben, amit ő teljesen magába nyelt, mint ahogy szegény óriás nő tette, mielőtt megszálltam.

A mi Laci bácsink először a sört itta meg, amivel a Nagyfi várta, azután egy kis likőrt, mert több nem volt otthon, csak amennyit a Juci néni egy év alatt el szokott szopogatni, hiszen nyár elején mindig ujjat szokott készíteni meggyből. Akkor még a főzőrumot itta meg a Laci bácsi, és az már elég is lett, hogy kötekedni kezdjen.

– Magduska azért hagyhatnál egy kis somlói galuskát annak a gyerekek is.

– Igazad van, mert már ugye elfogyott a rum, nem tudnak repetát készíteni.

– Azért gondolom még a mazsolát és a piskótát úgy magában is megeszegeted.

Na, erre aztán sírni kezdett a Rinci néni, kirohant, hogy ő most vízbe öli magát, a Nagyfi meg utána. Hát nagyobb rosszat nem is tehettek, mert mi meg egyedül maradtunk a Laci bácsival, aki beszélgetni akart velem:

– Ilyenek a nők. Csak meg ne nősj, már most mondom. Hozhatott volna cigit is, ha már így elrohant...

Bólogattam. Erre kivette a kezemből a Pánót.

– Szép csacsi.

– Igen.

– Márkás.

– Nem tudom.

– Én igen. Számozott, márkás. Sokba került. Egyem a kis szívedet, miért vagy így megszéppelve?

– Lehet.

– Szerintem te már nagy vagy hozzá. Cseréljük el. Adok érte öngyújtót. Úgyis hamarosan te is cigizni fogsz.

Hát én erre úgy elszégyelltem magam, hogy szólni sem tudtam. Mert az tényleg nagy szégyen, hogy én babázok és még nem cigizek, csak köhögök még a füstjétől is.

– A Magduskától kaptad? – vallatott tovább.

– Nem.

– A nagymamádnak is telik ilyesmire?

– Apukámtól kaptam.

– Tényleg? – kérdezte hitetlenkedve. – Nekem az mondták...

Akkor aztán visszajött a Nagyi meg a Rinci néni, akit ilyenkor csak Magdinak lehetett szólítani.

– Menjünk! – mondta Rinci néni

– Elvihetem? – kérdezte Laci bácsi – Te már úgyis nagy vagy hozzá.

– Jaj, hagyd már azt a gyereket – mondta a Rinci néni nyávogva.

Erre a Laci bácsi úgy csinált, mintha odadobná nekem a Pánót, de a nyakravalóját az ujjá közé fogta és azzal megállította röptében. Én meg nyúltam volna felé, de hoppon maradtam. Akkor aztán földobta, én meg néztem felfelé, hogy honnan esik le, de ő nem is dobra fel, csak úgy csinált. Nevettek rajtam, ahogy én pánulom az eget. Akkor aztán a Rinci néni kivette a kezéből és odaadta nekem, mert látta, hogy sírok.

– Egyem a kis szívedet, mi baj van? – kérdezte nevetve Laci bácsi.

Elmentek. Nagyon szégyelltem magam a Pánó miatt. Mert ha ő nincs, akkor én rá se hederíték egy ilyen alakra, sőt, kihozom belőle a jót.

Mert másnap eljött egyedül a Rinci néni, sokat sírt, és elmondta, ha jól bánunk a Laci bácsival, akkor kijön belőle a jó, mert ha nem iszik, akkor kenyérre lehet kenni, olyan jó ember.

Mi meg csak hallgattunk a Nagyival, néztük csendesen, ahogyan a Rinci néni bánatában felfalja az ebédünket, eltünteti a vacsoránkat és a reggelire szánt parizert is.

Viszont mi még messze nem jártunk olyan rosszul, mint a Rinci néni, akinek a Laci bácsi eladta a faragott székeit, megitta a legjobb kölnijét is, és annyit telefonált a számlájára, hogy nem győzi fizetni.

Hát szerintem a Pánót is csak eladta volna, nem akarta volna magának megtartani, viszont jó tudni, hogy pénzben értékes ez a Pánó, mert akkor majd ha nagyon rossz lesz én adom el, lehetőleg rabszolgának gályára, evezősnek. Attól majd meglejt.

De nem hiszem igazán.

Púder Manci

Mert például a múmiák, azok egészen sokáig kibírják nyugton. Igaz, hogy ki vannak belezve, meg be vannak tömve, de a Pánó is. Viszont aztán ők is megindulnak rosszkodni, mint a Pánó. Hát szerintem a nagy különbség abban van, hogy a múmiák jól be vannak fáslizva, és attól nem tudnak mozdulni. Ha viszont megbomlik, akkor elkezdenek rosszkodni mindenféle átok szerint.

Talán az Ella mama sem keresgélte volna annyira a pimpós csokijait, ha rendesen befáslizzák. És azt is láttam, hogy az olyan nénik, akiknek jól betekerik a lábukat, azok igen nehezen mennek már, bár csak lent van rajtuk fásli.

Úgyhogy talán úgy tudnék ezzel a Pánóval is végre elbánni, ha rendesen betekerném. A Nagyi fáslijába nem szívesen tenném, mert akkor magyarázkodnom kellene, hogy már megint miben töröm a fejemet, viszont olyan rossz szaga is van, úgyhogy inkább vécépapírba tekerem én azt a Pánót, aki egyébként teljesen múmia, mert ki van belezve, és agya sincsen, sőt nem is volt.

Egyszerű is volt, mert csak be kellett vele zárkóznom a vécébe, aztán ami papír volt, azt rátekerem, de még a másikat is, úgyhogy inkább labdára hasonlított, mint múmiához, de úgy nem félelmetes. És szépen nyugton is maradt a saját helyén. Ez különösen azért volt fontos, mert jött a Púder Manci.

Egyébként Szabóné Kovács Alexandrának hívják, de senki sem hívja, csak jön. Viszont Púder Manci, mert úgy ki van fehérítve, meg a vörös körme is olyan hosszú, hogy maskara az egész. A Nagyi viszont nagy tisztelettel beszél vele. Mindig rólam van szó, hogy jók-e a körülményeim, boldogul-e velem a Nagyi. És azt mondta a Nagyi, hogy ez komoly, mert ha a Púder Manci úgy akarja, akkor nem kap segílyt utánam, sőt, engem intézetbe visznek.

Ezt azért sem értem, mert a Szabolcs doktor nagyon kedvesen adott igazolást arról, hogy én teljesen jó vagyok, pedig ő aztán ismeri a Pánó stiklijeit, aki nyilván intézetbe akar engem juttatni, de a doktor bácsi átlát rajta.

Na úgyhogy akkor a Nagyi kávéfőzőt meg aprósüteménnyel kínálja a Púder Mancit, aki teljesen piszkafa és az rossz jel, mert a cipője is hegyes magas sarkú, úgyhogy bármelyik budiba beleszakadhat. És a rossz jelek be is igazolódtak. Mert a Púder Mancit végig szokta járni a lakást, megnézi, hogy milyen új játékaim vannak, meg csak úgy bekukkant a konyhába, fürdőbe. Szerencsére a Pánót nem vette észre.

És akkor visszaültek még egy kicsit beszélgetni. Nagyon kedvesen mosolygott a Púder Mancit, simogatta a fejemet, hogy jól van, kisfiam, amitől engem teljesen kilelt a hideg. Észre is vette. Meg is kérte a Nagyit kedvesen:

– Szeretnék egy kicsit négyszemközt beszélgetni a gyerekekkel.

– Persze, persze, tessék csak – mondta a Nagyi, és kiment. Még az ajtót is becsukta, a Pánó meg be volt tekerve, úgyhogy nagyon egyedül voltam vele. El is sírtam magam.

– Mitől félsz?

Nem mertem megmondani, hogy tőle. Csak a vállamat rángattam.

– Gyakran sírsz.

– Igen – mondtam, mert úgy gondoltam, akkor nem érzi úgy, hogy miatta sírok, pedig dehogynem.

– Legutóbb miért sírtál?

– A Pánóm miatt.

Na, több se kellett, elkezdett faggatni a Pánó gonoszságairól. Jó sokáig, úgyhogy szerintem a Nagyi dereka teljesen meggübbedt odakinn a hallgatózkodástól. Mert nagyon meg volt hajolva, amikor bejött.

– Sok baj éri ezt a gyereket – mondta a Púder Mancit, amitől a Nagyi teljesen megijedt és sírni kezdett.

– Olyan korban van – hüppögte.

– Azért jobban kellene rá vigyázni.

Akkor aztán nagy csend lett. Felállt a Púder Mancit és azt mondta:

– Remélem, javul a helyzet, mire legközelebb jövök. Merre van a mosdó?

– Mutasd meg, szólt rám boldogan a Nagyi. Én meg mutattam, hogy hol szoktunk mosdani, de akkor aztán azt kérdezte a Púder Manci, hogy hol szoktam pisilni.

– Hát itt csak ritkán, a csapba, de a Nagyi csak akkor engedi, ha ő hosszan kakil és nekem nagyon kell pisilni.

– És ő hol szokott kakilni?

– Hát a vécén.

– No, azt mutasd meg.

– Szépen kinyitottam a budi ajtaját és megmutattam, hogy az a fehér ott, az a vécé.

A Púder Manci tisztára mérgesen azt mondta, tudja. Aztán bezárkózott. Nagyon-nagyon soká nem jött ki. Már éppen gondoltam, hogy most már megkérhetném a Nagyit, hogy pisilhessek a csapba, de akkor meghallottuk, hogy kiszól:

– Legyenek szívesek, adják be a táskámat.

A Nagyi akkor gyorsan beadta az ajtó résén a Púder Manci pipec kis táskáját, de még azon a kis résen is akkora bűz jött ki, hogy egymásra sem mertünk nézni. A Nagyi erős kávéja van olyan, mint a cötkény, ha a hatását nézzük. Nem is mertünk egymásra nézni, mert akkor aztán kitör belőlünk a kunkori nevetés és a Púder Manci elvisz engem mérgében.

Nagy sokára aztán előkerült a Púder Manci és megkérdezte:

– Gyakran fogy el a papír a mosdóban?

– Milyen papír? – kérdezte a Nagyi döbbenten.

– Egészségügyi papír.

– WC-Papír?

– Igen.

– Mindig van tartalék.

– Akkor azt máskor szíveskedjék elérhető helyre tenni! – mondta sértődött hangon. Aztán még oktatta a Nagyit, hogy is hozzá tartozik az

elvárható általános hígénességhez, szegény Nagyi meg vörösödött, mert azért azt ő is tudja, hogy mire jó a vécépapír.

Ahogy elment a Púder Mancsi, már nézett is bele a bűzbe, látta a két üres gurigát, és azon lamentált, hogy miképpen használhatott el ennyi papírt az a Púder Mancsi. Akkor aztán én bevallottam, hogy nem volt ott már semmi, mert én beletekertem a Pánót, de teljesen hiába, mert így is bajt hozott a fejünkre, de mekkorát. Mert a Púder Mancsi a saját zsebkendőjével törölte ki a fenekét, mintha az állomáson ment volna vécére, vagy valami hivatalban, sőt, a kórházban, ahol mindenki papírral a hóna alatt vonult.

Ilyen szégyenben hagyott minket a Pánó. Most aztán nem is tudom mi lesz, ha legközelebb jön a Púder Mancsi.

Azt hiszem, nemcsak betekerem, hanem be is gipszezem én azt a Pánót, akit most kiraktam a budiba betekerve és róla töröljük a fenekünket.

Impresszum

A könyv kiadója:
Pszichogram Kft.
1028 Budapest Kővári út 10/A
Telefon: +36 1 219 3498

A kiadásért felel:
Baktay Zelka

Az e-könyv létrehozásában együttműködött:
Farkas István

Címlap:
Baktay Péter

© Pszichogram, 2012
© Baktay Miklós, 2012
© Baktay Péter, 2012

Minden jog fenntartva.

www.baktayhazaspar.hu
baktay@baktay.hu

ISBN: 978-963-08-5053-7 (epub)
ISBN: 978-963-08-5054-4 (mobi)